

HIŠA OTROK

glasilo angelinega vrtca

junij
2017

št. 32

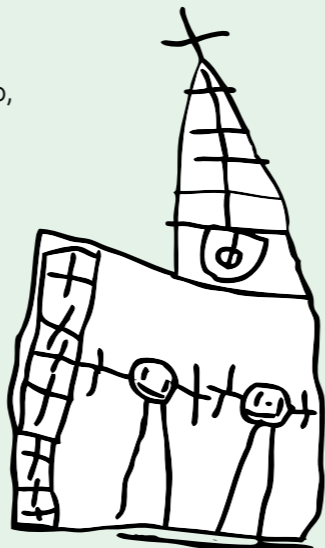
Ardo

03	UVODNIK
04	KO SMO DOMA
07	IZ ZAKLADNICE MONTESSORI
11	ANGELA NAS NAGOVARJA
12	DOBRI PASTIR MED NAMI
14	POGOVOR Z
18	GODOVNI ZAVETNIKI
20	DNEVNIK DOGODKOV IN ODMEVI
49	TIHA OPAZOVANJA
50	TEDENSKE SPODBUDE
52	VPRAŠANJA STARŠEV
58	DELO NAŠIH ROK
60	IZ OTROŠKIH UST
62	SPOMINI IN SPRETNOSTI STARIH STARŠEV
65	SPOMINI PRVIH OTROK VRTCA
66	ČESTITKE IN ZAHVALE
67	ALI STE VEDELI

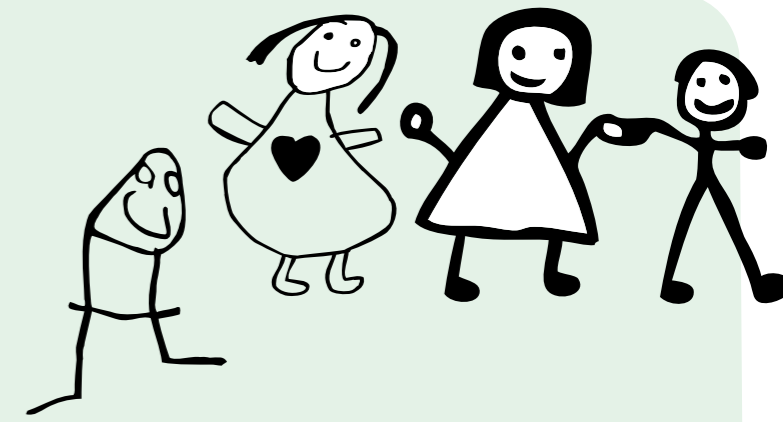
Hiša otrok, glasilo Angelinega vrtca
Izdaja Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje,
versko dejavnost in kulturo, Josipine Turnograjske 8, 1000 Ljubljana

Odgovorna urednica: Tina Opeka
Urednica: Marja Filipčič Redžić
Uredniški odbor: Urška Hrast, Tanja Gaberšček, Tina Cvitkovič Pisk, Manca Kolmanko,
Urša Molan, Marja Filipčič Redžić
Oblikovanje: Urša Molan
Slika na naslovnici: Nikola Eduard Molan
Pisani naslovi in sličice: delo otrok Angelinega vrtca
Fotografije: iz arhiva Angelinega vrtca in družinskih arhivov
Oblikovanje fotografij: Borut Sluga
Lektoriranje: Pavlina Zrimšek, Matija Ogrin, Špela Truden
Prelom: Urša Molan
Tisk: Salve d.o.o. Ljubljana
Ljubljana, junij 2017

Elektronski naslov za pošiljanje člankov: angelin.vrtec@guest.arnes.si

UVODNIK

Naša starejša hčerka, ki je letos obiskovala prvi razred, je v šoli imela govorni nastop. V pomoč, da ne bi česa pozabila, si je pripravila ličen plakat, cel porisan s konji – to je bila namreč njena tema. Potem je vsebino večkrat ponovila in eno teh njenih vaj je mož posnel s pametnim telefonom. Takrat, v vrtincu dogajanja, niti nisva dojela, kaj se je ob tem pripetilo, ko pa sva si zvečer, v miru, pogledala posnetek, sva imela kaj videti: Amina mirno, zbrano pripoveduje o konjih. Čez minuto pristopi Benjamin. Pozorno posluša. Naenkrat zgrabi plakat. Amina mu ga vzame. Benjamin poskuša Amino uščipniti v nos. Amina se ubrani. Benjamin jo vleče za roko. Zatem spet poskuša z mize potegniti plakat. Amina umakne plakat. Benjamin jo mahne po roki. Amina ves čas govori o konjih in se ne meni preveč za Benjamina. Benjamin jo mahne po glavi. Mož okrega Benjamina, naj ne tepe Amine. Amina odrine Benjamina, ne da bi prekinila svoj govor. Benjamin stopi vstran in tuli. Posnetek se konča. Mene na posnetku ni, ker sem se vrtela po stanovanju in pospravljala.

Na hitro bi človek rekel, da Benjamin nagaja, da je agresiven. Res pa je nekaj drugega: Benjamin si je zaželel, da bi imel plakat. Tako kot Amina in takega kot Amina – rešitev je na dlani: vzel bo kar Aminin plakat. Amina pa mu ga noče dati. Kaj naj zdaj? Nekaj si močno želi in tega mu nočejo dati. Nastopi frustracija. Kako naj se spopade z njo? Tata mu ni v pomoč, saj je osredotočen na Aminin govor in ko Benjamin svoja močna čustva sprosti tako, da mahne Amino, ga tata povrh vsega še ošteje. Mame ni.

Ali bi se dogodek lahko odvil drugače? V rubriki Vprašanja staršev je kar nekaj o tem. Benjaminu bi mogoče pomagalo, če bi prvič, ko je zgrabil za plakat, slišal besede: »Si želiš imeti tak plakat? Naredimo še tebi enega ali poiščemo kar knjigo s konji?« Kasneje, ko je Amino že udaril, bi morda rad slišal: »Razočaran in jezen si, ker ne moreš imeti takega plakata.«

Prihajajo počitnice in več bo časa, tudi za življenje v družini. Mogoče nam bo z več pozornosti uspelo, da se bo Benjamin naučil poimenovati in pravilno usmeriti svoja močna čustva.

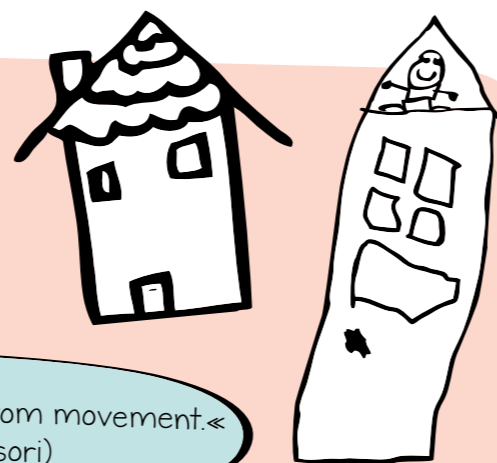
Ker drugače je, seveda, zelo očarljiv in ljubezniv deček. Letos sem od popoldneva z mamami, tokrat v oranžni sobi, spet prišla močno ganjena. Ko smo bili na črti, so vsi otroci bili neverjetno mirni. Vsi – od leto starih do triletnikov. Sofia Cavalletti, ki je postavila temelje Kateheze Dobrega pastirja, je to sposobnost otrok dobro poznala. V rubriki Dobri pastir med nami je nekaj navedkov iz njene knjige o otrokovih verskih sposobnostih. Kaj so ji povedali otroci? »V stiku z Bogom sem zadovoljen in spokojen.«

Počitnice so pred vrati. Zagotovo bomo starši spet naredili kup počitniških fotografij in posnetkov. Želim vam, da bi dogodkov, kot sva midva z možem tistega s plakatom, ne gledali *post festum*, temveč da bi imeli dovolj časa in pozornosti, da bi lahko uvideli pomen dogajanja takrat, ko zares poteka in da bi se lahko na vedenje svojih otrok odzvali na način, ki jim bo najbolj koristil.

Prijetno poletje!

Marja Filipčič Redžić

KO SMO DOMA

»Work is inseparable from movement.«
(M. Montessori)

Smo družina, ki veliko časa preživi zunaj, v gibanju. Med tednom Jaka in Anže s kolesom prekosarita poti blizu doma ali pa gredo v bližnji gozd. V gozdu je toliko stvari, da čas zelo hitro mine. Iz gozda običajno pridemo s kupom manjših vej, ki jih Jaka nabira za atov kamin. Anže pa v gozdu vneto raziskuje luknje v zemlji ter opazi vsako mravljo in hrošča. Tako da je razumljivo, da pogosto ne pridemo prav daleč, ampak pomembna je pot, ne cilj. ☺ Ob vikendih naredimo malo daljše kolesarske izlete ali pa se odpravimo na kakšen nižji hrib. Otroka ob tem spoznavata naravo in preizkušata svoje moči. Ob koncih tedna vstanemo zgodaj in tu ni milosti za starejši del družine. Nekateri od staršev zagotovo veste, da čez vikend otroci vstanejo raje še malo prej kot med tednom. Tudi pri nas je tako, zato se ne čuditi, če nas boste poleti ob vikendih videli že ob sedmi uri zjutraj na kolesu. Jaka in Anže že polna vprašanj in idej, midva z možem pa še bolj redkobesedna. ☺

Doma imamo del pohištva azporejenega tako, da je prijazno najmlajšima članoma. V kuhinji imamo malo mizico s klopco in stolom, na kateri ustvarjata z barvicami, strižeta ipd. Poleg tega pa ob njej pojedeta malico in včasih večerjo. V svoji sobi imata nizke omare, tako da zlahka dosežeta knjige in igrače. V kopalnici je pručka, da si lahko Anže sam umije roke in opravi druge potrebe.

Kuhinja je prostor, kjer vsi zelo uživamo, poleg tega je veliko načinov, kako lahko Jaka in Anže sodelujeta pri delu. Pri peki kruha Jaka steha moko in jo preseje, Anže pa z veseljem zdrobi kvas in doda sladkor ter seveda meša. Ko so za večerjo na vrsti palačinke, Anže s hitrostjo, ki je zjutraj pri oblačenju nikdar ne zaznamo, poišče ponev in jo položi na štedilnik ter poišče še ostale pripomočke, ki jih potrebujemo pri peki palačink. Tudi peka peciva, ki je skoraj obvezna za vikend, je priložnost, ko Jaka in Anže z veseljem sodelujeta.

Sesanje stanovanja je še vedno zanimivo za oba, s tem da se najprej Jaka skoncentrira na »težje predele«, kar pomeni pod posteljo, mizo, v kotih ipd., Anže pa to vse skupaj še enkrat ponovi. Ostalo ostane za mami, sesanje po sredini sobe ni zanimivo za njiju. Zlaganje perila v pralni stroj ter iz pralnega stroja za Jaka ni več izziv, zato pa imam tu vedno pomoč Anžeta. Najmikavnejša točka je, ko po tem, ko zloži perilo iz stroja, obrača boben še nekaj časa in tako temeljito preveri, da je res zložil vse perilo iz stroja.

Kopanje v kadi in branje je nepogrešljiv del večerne rutine. Kopanje zna trajati včasih kar dolgo, enako velja za branje. Pogosto se vnaprej dogovorimo, koliko bomo prebrali, sicer sledi pregovarjanje in Anžetov jok, ko rečem, da sedaj je pa res čas za spanje. V tem primeru si pripravimo knjige že za naslednji večer, da se malo potolažimo.

Jaka in Anže sta letos na njivi pri starih starših posejala grah, bučke, blitvo in pastinak. Sedaj pa opazujeta, kako hitro to raste in čakata na prve pridelke. Predvsem grah že težko pričakujeta, saj bo cela akcija, ko ga bo treba izluščiti.

Dnevi so pestri, včasih malo preveč stresni zaradi časa, ki nas priganja na vsakem koraku, a vendar uživamo v obdobju, za katerega Maria Montessori pravi, da je najpomembnejši v našem življenju.

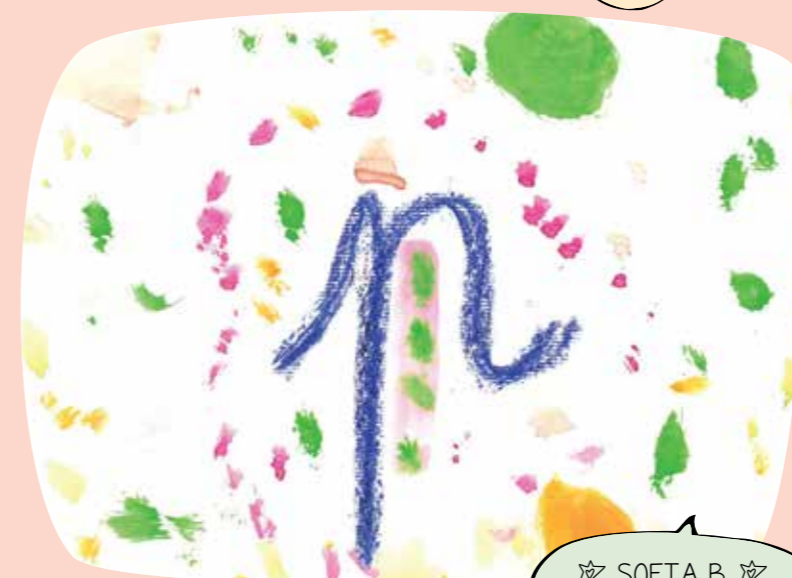
družina Pogačar

JAKA

VALENTIN C.
18 mesecev

☆ SOFIA B. ☆
3,5 let

ANŽE

ANŽE

♻️ MARS HAL K. ♻️
24 mesecev

* JAKA P. *
5 let

iz zakladnice montessori

GRADITEV SKUPNOSTI V MONTESSORI SOBI

Maria Montessori je bila prepričana, da mora človeštvo izpolniti skupno misijo na Zemlji, misijo, ki vključuje vse človeštvo in s tem vsakega posameznika. Ta misija je doseči mir na svetu. Družba je sicer zgrajena iz mnogih posameznikov, ki delujejo avtonomno, vendar se povezujejo z ostalimi za dosego skupnega (svojega) cilja. Zato je v pedagogiki montessori poudarek tako na razvoju individualnosti kot tudi na sodelovanju posameznika v pravem socialnem življenju. Mir pa lahko posameznik, ki je odgovoren, samostojen in spoštljiv, doseže le s sodelovanjem, s stremljenjem k skupnemu cilju.

S tem ciljem je tako tesno povezan razvoj življenja v skupnosti. Otroka v montessori pedagogiki vključujemo v skupnost že od samega začetka. Otrok, ki je vključen v heterogeno skupino, pridobi možnost različnih izkušenj: izkušnje biti najmlajši, biti srednji v skupini, biti najstarejši v skupini. S tem se uči pomoči drugim, gradi medsebojne odnose; razvija čut do sebe, do drugih, do okolja; uči se medsebojnega sodelovanja in komunikacije, spoštovanja, odgovornosti, potrpežljivosti, uči se slediti in voditi.

Ker otroci delajo stvari individualno oz. samostojno, se marsikdo sprašuje, kako bodo taki otroci razvili socialnost. Na taka vprašanja je Maria Montessori imela jasen odgovor. Ne mislimo, da otroci razvijejo socialni čut v okoljih, kjer so dejanja otrok določena od odraslih, kjer morajo vsi otroci istočasno na stranišče ipd. Taka družba otrok je nasprotna podoba tega, kar odrasli imenujemo svobodno, prostovoljno sodelovanje, izmenjavo med posamezniki in deželami (čeprav vsak ohrani svojo istovetnost). Maria Montessori je otrokom omogočila svobodo v socialnih odnosih, dejanja je omejila le, kadar so bila ta destruktivna, asocialna. Odrasli mora tako postaviti odločno in jasno mejo med destruktivnim in konstruktivnim vedenjem, da otrok lahko razlikuje med tistim, kar je dobro oz. slabo.

Čeprav Maria Montessori ne poudarja dejavnosti za vso skupino naenkrat, vseeno meni, da ima takšna kolektivna vzgoja in izobraževanje svoje mesto tudi v pripravi na realno življenje.

»Kajti tudi v življenju se včasih zgodi, da moramo vsi sedeti v tišini, recimo ko gremo na koncert ali na predavanje. In vemo, da celo nas – odrasle – stane to precej odpovedovanja.«¹

Zato je potem, ko so otroci dosegli individualno disciplino, pomagala otrokom dosegati skupno, kolektivno disciplino. Temu je namenjena vsakodnevna dejavnost na črti, predvsem t. i. igra tišine v različnih oblikah.

Maria Montessori pravi, da se občutki skupnosti, odgovornosti in socialne povezanosti razvijejo, ko se otroci naučijo miroljubnega sobivanja in spoštovanja drug drugega. Ko ima otrok neko zadožitev, ki je povezana z odgovornostjo, šele takrat aktivno dela v dobro skupnosti.²

Graditev skupnosti pomeni tudi skupaj skrbeti za okolje, ker okolje pripada vsem otrokom v vrtcu/ sobi vrtca.

V jaslih tako otrok z velikim veseljem pripravi malico za celo skupino, nalije čaj za vse, pomete in umije tla. Otrok, star dve leti in pol, že sam opazi, da mlajšemu teče iz nosu in mu gre po robec, ga poboža, če joče, pripravi mizo za obed ter pomaga nositi ležalnike. Poleg tega v jaslih gradimo pripadnost skupini (sobi) tudi v že prej omenjenem času črte – ko skupaj pojemo pesmi, plešemo, se igramo »igro tišine«, skupaj zmolimo za člane naše sobe, praznujemo osebne in cerkvene praznike.

Starejši otroci zmorejo v dobro svoje skupnosti prispevati že več. Tudi bolj razumejo, da vsako dejanje v dobro skupnosti koristi vsakemu posamezniku cele skupine. Otroci tako malico in limonado ali pomarančni sok pripravijo za celo skupino. Če je malice manj, starejši na listič tudi spretno dopišejo, koliko koščkov lahko vsak otrok vzame največ, da bo za vse dovolj. Sami očistijo police z materiali, mize, stole, tla, okna, ogledala, umazane radiatorje, pa tudi materiale. Nekateri otroci operejo umazane kose perila, spet drugi zmečkane serviete ali lepo zlikajo kakšno drugo perilo. Posebna čast je za otroke dežurstvo pri kosilu. Otroci, ki dežurajo, pripravijo krožnike in pribor za vso skupino. Pripravijo tudi ležalnike za popoldanski počitek. Ko pa otroci od počitka vstanejo, pospravljajo ležalnike tako, da si pomagajo po dva in dva skupaj. Tudi zunaj celotna skupina skrbi za rastline v koritu ali gredici: od sajenja oz. sejanja, zalivanja in okopavanja do nabiranja ali trganja sadov. Letos smo tako v vrtcu pili melisin čaj iz domače melise, ki so ga otroci čisto sami pripravili. Tudi v sobi otroci sami skrbijo za rastline, jim čistijo liste, jih zalivajo in presajajo. Na vse te načine krepimo skupino in zavest o skupnosti, da smo do neke mere vsi odvisni drug od drugega. Vse to krepí medsebojno skrb, spoštovanje in zaupanje. Otroke spodbuja, da svoje spretnosti in znanja namenjajo tudi v dobro celotne skupnosti, katere del so. Tako na naraven način otroci razvijajo željo po skupnosti in medsebojni pomoči. Drug na drugega tako pazimo na skupnem sprehodu. Pozorni pa smo tudi na način, kako iščemo pomoč, se pozdravimo, opravičimo in nenazadnje, kako glasno se v sobi pogovarjamo in kako hodimo.

Vse skupine pa kdaj obiščemo tudi sv. mašo, kakšno prireditev ali skupno spremljamo predstavitev poklica ter celo obiščemo kakšnega starša na delovnem mestu.

Predvsem pa pri vsem skupaj velja, da nobene prave skupnosti ni mogoče ustvariti brez pristnih odnosov. In prav v teh odnosih se otroci (tako kot mi, odrasli) vsak dan znova brusijo, učijo ter s tem rastejo v boljše posameznike, ki bodo zmožni delati za mir.

Urška Slakan in Metod Emeršič

¹ Montessori, M. (1946): The Children, Society, and the World: Unpublished Speeches and Writings, 112

² Lillard, P. P. (1988): Montessori, a Modern Approach, Schochen Books, New York, 7

Literatura:

Montessori, M.: Srkajoči um

Montessori, M.: Skrivnost otroštva

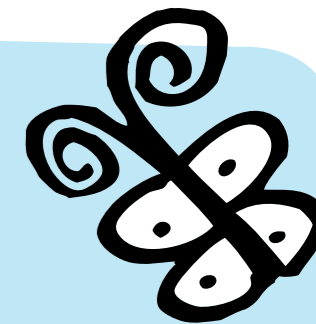
Montessori, M.: The Children, Society, and the World: Unpublished Speeches and Writings

Lillard, P. P.: Montessori, a Modern Approach

zapiski predavanj izobraževanja montessori 0-3, leto 2014/15

priprava ležalnikov

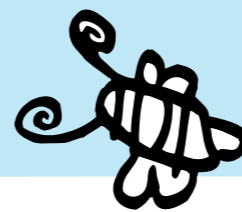
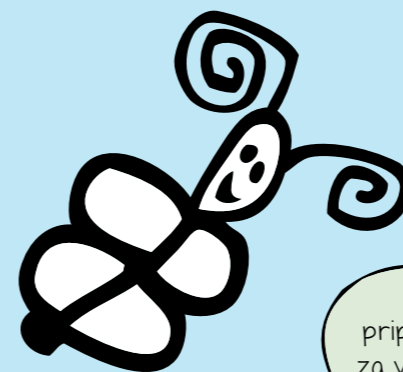
pomoč mlajšemu

pometanje-skrb za okolje

priprava čaja za vse otroke

★ LIZA B. ★
4 leta

🐱 MANCA C. 🐱
3,5 let

Vsakodnevna srečanja in delo z otroki v Angelinem vrtcu me spominjajo na prizor vrtnarja, ki položi drobceno seme v rodovitno zemljo in neutrudno dela, skrbi zanj ter potrpežljivo čaka, da bo nekega dne vzkliko nekaj lepega, unikatnega in neponovljivega.

Vzgojno delo, ki ga z veseljem opravljam, doživljam kot poslanstvo in poklic z veliko začetnico, saj v sodelovanju s sodelavci ustanove in starši pripravljamo otroke na življenje. Vzgoje ne jemljem le kot skupek znanj, veščin in navad, s pomočjo katerih lahko opremimo posameznika, da vstopa v socialni prostor, temveč je vzgoja tista, s katero oblikujemo tudi osebnostno strukturo posameznika; njegov značaj, vrednote, življenjski nazor, odnos do sebe, do sočloveka in okolja. Nedvomno gre za zelo odgovorno in težko nalogo, ki jo je nemogoče izpeljati brez medsebojnega sodelovanja, podpore in izmenjave izkušenj ter tudi opore na zglede ljudi, ki so se v preteklosti posvečali vzgoji.

Ena izmed njih je tudi Angela Merici, duhovna učiteljica in mati, ki mi je pri tem odgovornem in hkrati čudovitem delu zgled, navdih in spodbuda. Predano je skrbela in negovala seme, ki ga je dobri Bog zasadil v vsako izmed njenih hčera, ki so ji bile na poseben način zaupane. Angela Merici je bila prežeta s Sv. Duhom, njeno srce je kipelo od spoznanja, da jo Bog ljubi, zato je to izkušnjo Boga želela predati tudi svojim gojenkam. To se je kazalo predvsem v njenem odnosu do njih, ki je temeljil na spoštovanju, sprejemanju, odprtosti za medsebojno drugačnost, ki skupnost bogati in jo dopolnjuje. Ljubeče in neutrudno je skrbela zanje ne da bi delala razlike, saj se je zavedala dejstva, da je vsaka izmed njih v Božjih očeh dragocena in edinstvena. Vsi njeni pedagoški pristopi in načini dela torej izhajajo iz Božjega pogleda na posameznika, pogleda, ki je zmožen videti onkraj videza in zunanosti ter daje človeku dostojanstvo in védenje, da je brezpogojno ljubljen ter sprejet prav takšen, kakršen je.

Njene nasvete in priporočila doživljam kot spodbudo in vzor, ki me vabijo v držo vzgojitelja, ki spodbuja, zaupa, verjame ter tudi omogoča, da se vsak otrok lahko razvija skladno s svojimi zmožnostmi in potenciali. Poleg tega me navdihuje njen pristop, ki je prežet z ljubeznijo, blagostjo in milino, hkrati pa ne izključuje dobronamerne opomina. Ko opominjamo, je treba namreč nujno imeti v mislih to, kar bi otrok moral postati, in vero v to, da se otrok spreminja in zori v dobrega, plemenitega ter poštenega človeka.

Hvaležna sem, da smem biti del ustanove, ki se trudi in dela po načelih krščanske vzgoje ter ima za zgled veliko priprošnjico sv. Angelo Merici, ki pri Nebeškemu očetu nenehno prosi in blagoslavlja vse nas, ki se trudimo in prizadevamo pri tako pomembni nalogi, kot je vzgoja otrok v odgovorne in avtonomne posameznike.

Andreja Simčič

Dobri pastir med nami

POMAGAJ MI, DA SE POVEŽEM Z BOGOM

Poleti sem se po desetih letih bivanja v izolski skupnosti vrnila spet nazaj Ljubljano in v tem šolskem letu pomagam vzgojiteljici Martini v atriju. Hvaležna sem za to lepo izkušnjo dela z otroki iz vijolične sobe.

Atrij je poseben prostor in čas, kjer se kerigma, sporočilo, da Bog odkriva svojo LJUBEZEN preko svojega sina Kristusa, dotakne globine. Dotakne se otrok pa tudi nas odraslih, ki smo v svojem odnosu z Bogom kar izgubili bistvenost in se nam zdi neposredna stvarnost kot nekaj, kar zastira presežnost.

Z Martino sva na koncu dela v atriju velikokrat z navdušenjem rekli: Kako zbrano so delali, kako so bili njihovi obrazi mirni in veseli, kakšna tišina je bila, res je, kar pravi Sofia Cavalletti!

Sofija Cavalletti nam je po petdesetih letih dela z otroki zapustila bogastvo spoznanj, ki si jih je pridobila z opazovanjem otrok. Poglejmo, kaj so ji otroci sporočili glede odnosa, ki ga zmorejo imeti z Bogom?

Moja religiozna drža ni izključno odgovor na potrebe, ne obračam se k Bogu, ker iščem nadomestilo. /39/

Brez težav prodrem skozi tančico znamenj in z največjo lahkoto vidim njihov presežni pomen. /38/

Sposoben sem videti nevidno skoraj tako kot da bi mi bilo to bolj otipljivo in resnično od neposredne stvarnosti. /39/

Potrebujem ljubezen in da ljubim. Potrebujem neskončno univerzalno ljubezen. V stiku z Bogom doživljam neizčrpno ljubezen in hrano, da lahko rastem v harmoniji. /39/

Imam izredno sposobnost za molitev, tudi glede spontanosti in dostojanstva v izrazu. Moja molitev je slavilna in zahvalna. /38/

Religiozno življenje je bistveno za mojo osebnost. /25/

V stiku z Bogom sem zadovoljen in spokojen. /38/

Na religioznem področju vem stvari, ki mi jih nihče ni povedal. /36/

V poševnicah so napisane strani iz knjige Sofia Cavalletti, *Otrokove verske zmožnosti*, kjer si lahko o tem še več preberemo.

Otroci so zmožni Boga. Sposobni so odnosa z njim in ga živeti celostno, če imajo primerno okolje in jim odrasli pri tem ustrezno pomagamo. Sofia Cavalletti pravi, da je predšolsko obdobje tisto, ko se otrok zaljubi v Boga. Ljubeč odnos, ki se prebudi ob poslušanju Svetega pisma in liturgije, je tudi dragocen temelj za moralni razvoj na II. stopnji kateheze Dobrega pastirja, to je v obdobju od 6. do 9. leta.

V tem obdobju se v otroku prebudi občutek za pravičnost in moralno. Tako skupaj z otroki s pomočjo prilik odkrivamo, kaj je Bogu všeč, da delamo, in kaj mu ni všeč, da delamo. Otroci so v predšolskem obdobju odkrivali in okušali LJUBEZEN Boga Očeta preko svojega Sina, ki daje varnost, nas pozna in kliče, je Dobri pastir, nas vodi na dobro pašo, nam daje življenje, hoče biti z nami navzoč pod podobo kruha, hoče biti povezan z nami. Če si je otrok pridobil izkustvo, da je ljubljen od Boga, potem bo na moralne izzive odgovarjal IZ LJUBEZNI DO BOGA in ne samo iz strahu pred kaznijo. Ker ga ima rad, želi delati to, kar je Bogu všeč, in se izogibati tistega, kar je v Božjih očeh hudo. Takšna notranja drža rojeva okusne sadove za vse, s katerimi živi.

Otrok je v obdobju od 6. do 9. leta sposoben orientacije v prostou in času. S pomočjo trakov približamo otroku v tem obdobju celotno zgodovino odrešenja, od stvarjenja do paruzije. Tako otrok lahko odkriva, kako so vse stvari med seboj povezane in da ima v tej zgodovini tudi on sam svoje mesto.

Otrok tako lahko odkriva Boga, ki ima v rokah celotno veselje, istočasno pa je tudi njegov osebni Bog in Bog njegove osebne zgodovine. Boga prepozna kot tistega, ki daje darove. V tem obdobju si pridobiva tudi temelje, da svoj osebni odnos do Boga in veselje nad tem odnosom tudi izrazi. To obdobje se sklene s pripravo na prvo obhajilo in z obhajanjem prvega svetega obhajila. Otrok se začne neposredno pripravljati na prvo obhajilo, ko to sam izrazi, ko zaprosi.

Letos smo imeli v atriju Angelinega vrtca tudi II. stopnjo KDP za otroke iz župnije. Ravnateljica Tina mi je povedala, da bi nekateri starši radi otroke, ki so končali vrtec, vpisali na II. stopnjo KDP in vprašala, če se lahko pridružijo tej skupini.

Seveda je mogoče, z veseljem bomo vsakega sprejeli.

s. Milena Lipovec

KATEHEZA ZA II. STOPNJO KDP

(za 1., 2., in 3. razred osnovne šole)

Kdaj: vsak ponedeljek od 16.30 do 18.00 h

Kje: v atriju Angelinega vrtca

Vpis: do 31. avgusta 2017

Informacije: s. Milena Lipovec

e-naslov: milena.lipovec@rkc.si

☆ O ljubezni do knjig, skavtstva, narave in o svoji družini ☆

Vzgojiteljica Anja Nidorfer se je rodila v Mariboru, kjer je najprej tudi živela, nato v Središču ob Dravi in Pesnici pri Mariboru. Odraščala je na vasi. V najlepšem spominu ji ostajajo igre na domačem gradbišču, raziskovanje gozda, hoja po napol zamrzlem potoku, bežanje žab iz ribnika. Velik vpliv nanjo je imela babica, ki jo je popeljala v svet knjig. »Med delom zunaj sem večkrat s kakim izgovorom smuknila v hišo, da sem prebrala par strani; ko sem bila zadolžena za kuhanje kosila, sem imela knjigo skrito kar v predalu, da sem ga lahko pravočasno zaprla in jo tako skrila, če so starši prišli pogledat, zakaj se spet nekaj žge.« Babi ji je celo uredila dopisovanje in prijateljstvo s skladateljem in piscem pravljic Janezom Bitencem. Po osnovni šoli in Škofijski gimnaziji Antona Martina Slomška se je odločila za študij medjezikovnega posredovanja v Ljubljani.

Od petega razreda do konca študijskih let je bila aktivna skavtinja, kjer je spoznala tudi svojega moža Mateja. Skupno pot sta začela v 3. letniku gimnazije in se konec 2. letnika študija poročila. Tako sta ostala v Ljubljani. Po treh letih se jima je rodil Irenej, ki je zdaj star tri leta in pol. Ko se je napovedal drugi otrok, sta začela iskati večje stanovanje in naletela na mežnarijo v idilični vasi Olševke, kamor so se preselili le dva tedna po rojstvu zdaj dveletnega Emanuela in kjer opravljajo službo mežnarja v podružnični cerkvi.

O tem, katere večje življenjske odločitve so jo zaznamovale in kaj je najraje počela, preden je v ospredje prišla družina, je vzgojiteljica Anja povedala: »Rada sem imela knjige, pohode in skavte ter naravo nasploh, pa razne izlete in potovanja. Največje življenjske odločitve so bile gotovo, ko sem pri 19 letih sama potovala po Avstraliji, 5-tedenska izkušnja misijona v Angoli in seveda poroka pri 21 letih.«

Vzgojiteljica Anja je zdaj na porodniškem dopustu. Ob novorojenem detetu in dveh nadebudnejših ostaja nekaj prostega časa le v večernih urah. Takrat še vedno rada kaj prebere, preživlja čas z možem. Rada se udeležita seminarjev za zakonca v okviru društva Družina in življenje, veliko jima pomenijo srečanja zakonske skupine in duhovne vaje.

Izhajate iz družine z dvema otrokoma, imate mlajšega brata, v vašo družino pa se je nedolgo tega rodil tretji otrok. Kaj vaju z možem vodi pri odločanju za življenje?

Vedno sem si želela večjo družino. Navduševalo me je, ko sem brala o kakšnih večjih družinah, o povezanosti med otroki ... Pri odločanju za življenje naju vodi predvsem navdušenje za življenje in prepuščanje Božjemu načrtu, ki ga ima za naju, za nas.

Oba sta s Štajerske, kar najbrž pomeni, da so stari starši preveč oddaljeni, da bi vama priskočili na pomoč. Kako rešujeta stiske, ko so otroci bolni, ko je težko izpeljati dnevno logistiko in v podobnih situacijah?

Hvaležna sva, da sta starejša otroka zelo redko bolna. Se je pa tudi že zgodilo, da sem sama zbolela, naslednji dan pa iz vrtca dobila še dva bolna otroka, s tem da sta onadva kljub bolezni pokala od energije, jaz bi pa od izčrpanosti samo spala. V takem primeru od hudega kar ozdraviš. Varstvo

potrebujeva večinoma le, ko imamo srečanje zakonske skupine in ko greva na mesečni zmenek. Poskusiva skombinirati, da se s starši obiščemo ravno takrat, ko potrebujeva tako pomoč, ali pa se obrneva na sosede ali kakšno varuško. Vse ima svoje pluse in minuse.

V čem vidite lepoto starševstva in kako z možem rasteta v tem poslanstvu?

Obema je družina na prvem mestu – prepletena z navzočnostjo Boga in seveda osnovana na najinem odnosu. Temelj in lepoto starševstva vidiva torej v tem, da najprej poskrbiva za dober zakon, ki je najboljša hrana in igrišče za najine otroke.

Katerim vzgojnim metodam, načelom, pogledom sledite, kaj vas pri tem vodi?

Trudiva se, da naju vodi ljubezen, Bog in »zdrava kmečka pamet«. Seveda kot pedagoga montessori slediva dani pedagogiki. Otrokom dajeva določene odgovornosti in dolžnosti, da lahko rastejo v samostojnosti in se hkrati čutijo pomemben del družine.

Preselili ste se torej v vasico Olševke v občini Šenčur pri Kranju. To pomeni, da se morate zgodaj odpraviti od doma, da ste pravočasno v službi. Kako oblikujete jutranjo rutino, da vse poteka s čim manj stresa in da kljub hitenju otroke spodbujate k samostojnosti?

Živimo v vasici malo naprej od letališča Brnik. Do vrtca rabimo včasih pol ure, v času gneče pa tudi celo uro vožnje. Ker se otroka zbudita precej zgodaj, nimamo težav z bujenjem. Ker pa nam veliko pomeni, da zjutraj še spijemo čaj ali pa si narežemo sadje, večkrat ne gre brez hitenja. Če se nam res mudi, otrokoma pomagava pri oblačenju, predvsem mlajšemu. Pomaga nam tudi, da že zvečer pripravimo »kup«, torej oblačila za naslednji dan.

Ste pedagogiko montessori poznali že prej, preden vas je pot pripeljala v Angelin vrtec?

S pedagogiko montessori sem se srečala konec študija v obdobju krize, ko nisem vedela, kako nadaljevati svojo poklicno pot. V dotedanjem študiju nisem bila srečna, od malega sem si želela delati v knjižnici, nato pa sem ugotovila, da bi v knjižnici rada delala predvsem zaradi otrok in ne toliko zaradi knjig. Prava rešitev se mi je zazdela predšolska vzgoja. Ampak kako naprej? Takrat sem po čudovitem Božjem posredovanju naletela na s. Zorico, ki mi je posodila knjigo *Skrivnost otroštva* Marie Montessori, ki me je preprosto navdušila. Imela sem jo kar nekaj tednov, nato pa sem ji jo preko prijateljice vrnila. Z navdušenim pripisom, da mi je branje pomagalo, da sem se odločila za izobraževanje montessori. Knjigo je prejela ravno na dan, ko so začeli iskati novo angleško govorečo pomočnico v vrtcu. Pa me je povabila na razgovor.

Kaj vam pomeni delo vzgojiteljice v AV, kako ga doživljate?

Hvaležna sem za to poslanstvo, saj to delo ni samo služba. Rada delam v tem vrtcu, najbolj sem hvaležna za okolje, kjer lahko živim in prenašam naprej svoje vrednote.

Pred odhodom na porodniški dopust ste delali skupaj z vzgojiteljico Nežo. Kaj bi rekli, da je tisto, kar ste se »naučili« od nje, v čem se dopolnjujeta?

Lahko bi rekla, da me je Neža »uvedla« v skrivnost dela z otroki v našem vrtcu, saj sem imela na začetku zaposlitve pred petimi leti možnost cel mesec nadomeščati pri njej, takrat še v jaslih. Nisem še dobro poznala pedagogike montessori in sem se lahko učila kar iz prakse od nje. Navdušena sem bila nad njenim spoštovanjem in sproščenostjo do otrok in se še danes ne morem načuditi vsem njenim idejam. Od takrat mi najbolj ostajajo v spominu načini, kako otroke pripraviti, da jedo in postanejo navdušeni nad tem, kar jedo. ☺ Res sem bila vesela, da sem lahko letos spet delala z njo.

In kako pedagogiko montessori prakticirate doma?

Otroka spodbujava, da prideta sama do rešitve problema. To se večkrat zgodi ravno takrat, ko se umakneva in ne poseževa vmes. Spodbujava ju k samostojnosti. Vzgajava z naravo, saj se nama zdi najboljša učiteljica, in s tem, da ju vključujeva v vsakdanje delo. Nimamo veliko igrac, prav tako nimamo televizije in otroka ne gledata risank. Ko zna otrok nekaj sam, ga spodbujava, da to dela sam. Otroka sodelujeta pri pripravi in pospravljanju mize za obroke, pri kuhanju, pri delu zunaj ...

Matija F.: Meni je pa pomagala pri imenih afriških držav. Jasno, ko pa je že bila na afriških tleh.

Jon:
Anja je po navadi nežna in prijazna.

Emilija:
Pripravljala je dobro telovadbo.

Sofia:
Meni je bilo pa všeč, ko smo z njo plesali v zeleni sobi.

Vzgojiteljica Neža:
Imeli sva eno knjigo: Očarljiva. Sposojali sva si jo. Se o vsebini po citatih pogovarjali, razmišljali o najini rasti, ženskosti, o vzgoji deklet. S pomočjo knjige sva skušali razumeti deklice, ki so jim tako pomembni: frfotajoče krilce, konjički, prstančki ...

Na kakšen način se trudite Boga približati otrokom, kako v družini gradite odnos z njim?

Vera ni nekaj ločenega oziroma omejenega na nedeljske maše in molitev, temveč je prepletena z našim vsakdanjikom. Bog je naš prijatelj, z nami gre skozi dan. Jutranja daljša vožnja v vrtec je na primer čudovita priložnost, da skupaj preberemo dnevne odlomke iz Svetega pisma, pokličemo naše najljubše svetnike, nato pa do vrtca vriskamo ob slavilni glasbi. O Jezusu se pogovarjamo in je naš prijatelj. Zato mu tudi za njegov rojstni dan spečemo torto. Če imaš osebni odnos z Bogom, se niti ni treba posebej truditi, da bi približal vero svojim otrokom, saj je ta del tebe, otrok pa to vidi in srka.

Vam uspe najti čas samo zase in za tisto, kar vam daje moči, da ste potem zadovoljna mamica?

Ker imam čudovitega moža, ki me večkrat opomni, da potrebujem čas zase, mi uspe. © V letu si vzamem čas za vsaj ene duhovne vaje zase – odmik, ki me notranje umiri in napolni z novim zagonom. V vsakdanjem življenju pa sem zadovoljna, ko mi ob družini uspe najti čas za umirjeno molitev, jutranji sprehod, čas počitka po kosilu, branje, kvačkanje, peko ... Tudi na vrtu rada delam, odkar imamo svojega. Ogromno mi pomeni, ker dava zvečer otroka hitro spat in imava z možem potem še čas za naju in najin odnos.

Kaj kot družina najraje delate skupaj?

Radi hodimo na nedeljske izlete in tako raziskujemo predvsem okoliške kraje. Uživamo, ko delamo na vrtu, ko cela družina obleče predpasnike in kaj spečemo, ko privlečemo vse inštrumente in skupaj igramo ter pojemo, ko se družinsko objemamo ...

Katero vodilo ali pa svetnik vas osebno vodi v življenju?

Moja najljubša svetnica je sveta mati Terezija. Predvsem zaradi tega, ker je bila tako močna ženska in je ni nič ustavilo, ko je delala za Boga. Drugače me pa močno spremlja Marijin »da« iz Lukovega evangelija 1,38: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!«

intervju z Anjo pripravila Urška Hrast

Največje življenjske odločitve so bile gotovo, ko sem pri 19 letih sama potovala po Avstraliji, pa 5-tedenska izkušnja misijona v Angoli in seveda poroka pri 21 letih.

godovni zavetniki

Benjamin

Ime Benjamin izhaja iz hebrejskega imena Binjamin, Benjamin. Sestavljata ga besedi ben (ali bin), ki pomeni »sin« in jamin, ki pomeni »desna roka« ali »jug«. Ime Benjamin tako razlagamo kot »sin desnice« ali »sin juga«, kar pomeni »ljubljeni sin, sin sreče«.

V Svetem pismu je Benjamin najmlajši sin Jakoba in Rahele. Ta ga je, preden je pri porodu umrla, poimenovala Benoni, »sin moje bolečine«. Oče Jakob ga je preimenoval v Benamina. Benjamin je praoče judovske veje, iz katere sta izšla prvi izraelski kralj Savel in apostol Pavel.

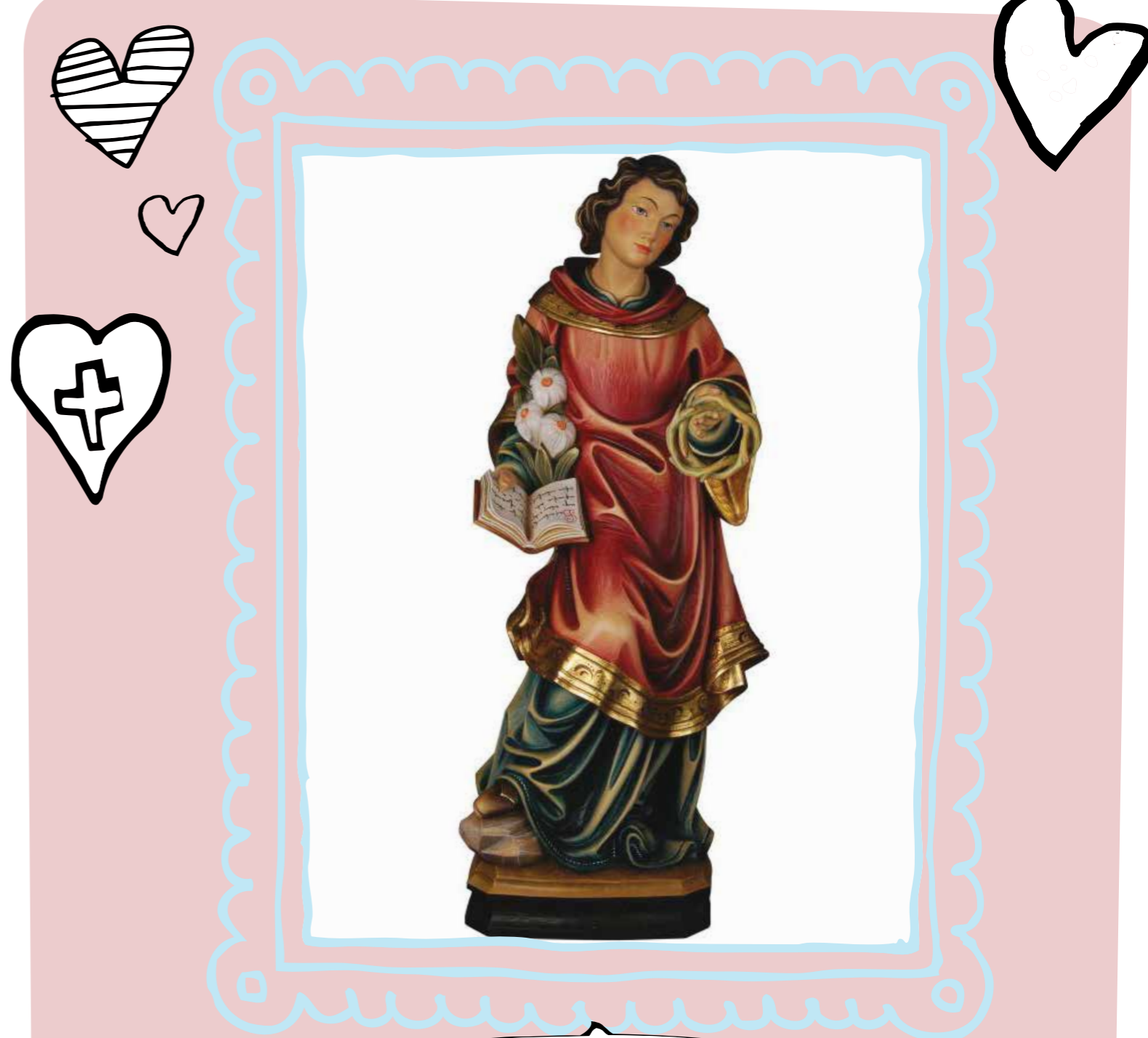
Ker je bil Benjamin po Svetem pismu najljubši sin svojega očeta, je nastal izraz benjaminček, ki pomeni »najmlajši« in »ljubljenček«. Bil je mamin benjaminček. Ženska oblika imena je Benamina, a to ime je zelo redko.

Na koledarju je ime Benjamin zapisano na 31. marec. Ta Benjamin je perzijski mučenec iz 5. stoletja. (Perzija je bila leta 1935 preimenovana v Iran.) Je zavetnik oznanjevalcev.

V knjigi Martyrologium romanum, ki je popis vseh mučencev in svetnikov, o Benjaminu piše, da je v Ergolu (Argulu) v Perziji, pod kraljem Bahramom mučeniške smrti umrl sveti Benjamin, diakon, ki se ni odpovedal oznanjevanju Resnice. Umrl je zaradi ostrih lesenih igel, zabodenih v telo.

Dogodek je umeščen znotraj širšega preganjanja kristjanov, ki se je odvilo potem, ko je skupina gorečih kristjanov v preveliki vni zažgala tempelj, posvečen češčanju ognja. Perzijski kralj Jazdegerd, častilec ognja in sonca, je imel Benamina zaprtega v ječi dve leti. Benjamin je bil v takratni družbi pomemben človek, kar lahko sklepamo po tem, da se je za njegovo izpustitev dogovarjal sam odposlanec rimskega cesarja Teodozija, ki je to postavil kot enega od pogojev za sklenitev miru s perzijskim kraljem. Kralj Jazdegerd je obljubil, da ga bo izpustil, če se bo ta odpovedal oznanjevanju krščanstva med perzijskim ljudstvom. Benjamin je menda odgovoril: »Ljudi ne morem pustiti brez izvira milosti našega Boga. Dokler bo v moji moči, bom slepim odpiral oči – pokazal jim bom luč resnice. Če bi se temu odrekel, bi bil kaznovan tako kot tisti, ki zakopljejo talente svojega gospodarja.«

Kljub tem odločnim besedam ga je kralj zaradi pritiskov rimskega odposlanca izpustil. Benjamin je takoj spet začel oznanjevati evangelij in krščevati častilce ognja. Perzijski kralj ga je znova prijel in tokrat od njega zahteval, da se spreobrne in tudi sam daruje podobi sonca. Benjamin je to zavrnil in raje kot kazen za tiste, ki zakopljejo talente gospodarja,

upodobitev svetega Benamina

sprejel kazen mučeništva. Umrl je leta 420, le malo preden je cesar Teodozij, kot pogoj za sklenitev miru, dosegel prenehanje preganjanja kristjanov v Perziji.

Ime Benjamin sta nosila tudi mučenca iz kraja Brescia in Konstantinopla.

po spletnih virih povzela Marja Filipčič Redžić

Viri:

www.wikipedia.org

<http://www.santiebeati.it>

<http://www.santodelgiorno.it>

Dnevnik dogodkov in odmeri

PRAZNOVANJE KULTURNEGA DNE

Kako smo v vrtcu praznovali kulturni praznik

Čprav je od smrti Franceta Prešerna že več kot 200 let, pa spomin nanj in na njegovo veliko umetniško zapuščino še vedno živi.

Tako smo se 7. februarja, dan pred praznikom, zbrali otroci Angelinega vrtca, da bi ta, za slovenski narod pomemben dan, obeležili s kratko kulturno proslavo, ki se je začela s petjem slovenske himne Zdravljica in nadaljevala s himno našega vrtca.

Nato je sledil kratek literarni program, kjer smo prisluhnili branju nekaterih pesmic iz pesniške zbirke Zibelka besed avtorice Zvezdane Majhen. Nekatere izmed njih smo že poznali, nekatere pa so bile za nas čisto nove. V njih smo lahko slišali in se spomnili na to, kako pomembne so besede, ki jih izgovarjamo; lahko so lepe in osrečijo, lahko so pa tudi grde in prizadenejo. Čisto zadnja pesem pa je govorila o naših zvestih prijateljicah knjigah, ki jih imamo še posebej radi. Vsaka soba pa je svoj kamenček v mozaiku prispevala z zapeto ali recitirano pesmijo.

V nadaljevanju je sledil nekoliko bolj sproščen in zabaven del programa, kjer smo se ob ljudskih plesih počteno razmigali in se poleg že poznanih naučili še nekaj novih plesnih korakov.

Prireditev smo zaključili s sprehodom na Prešernov trg, kjer smo si ogledali kip Franceta Prešerna in kip Primičeve Julije, njegove neuslišane ljubezni, ki je bila navdih za marsikatero njegovo pesem.

vzgojiteljica Andreja

Andrej Julij:
Predstava mi ni bila všeč, ker je zmaj počil in sem se zelo ustrašil.

Lan:
Zmaj se je razpočil.

Matija:
Všeč mi je bilo, ko je bil zmaj žejen in potem je počil.

Sofia:
Predstava je bila o zmaju. Razpočil se je. Videla sem otroke, ki so peli. Najbolj všeč mi je bilo, ko se je zmaj skrival za grmom.

Emilija:
Gledali smo predstavo o jezerskem zmaju. Ni mi bilo všeč, ko je zelo počilo.

Manca:
Jezerski zmaj - razpokan je. To je bilo pa res smešno, a ne da? Ustrašila sem se. Počilo je samo, kar je imel gor - maska in rep.

Borut:
Zmaj se je skrivil pod grmovje in zaropotal z repom. Najbolj všeč mi je bilo, ko ga je razneslo. Otroci so igrali na violino, violončelo in flavto.

Rafael:
Spomnim se, da je zmaj pojedel kravo in so prišli kmetje ter pogledali, kaj je zaropotalo.

Pia
Pastirji so peli zmaju: 'Priženemo ti kravo'. Ker je zmaj rekel, da je lačen in da hoče eno kravo in so mu jo prinesli.

Laura:
Zmaj je pojedel preveč krav in se je razpočil.

Eva K.:
Kravo so odrli in jo napolnili z apnom. V požrešnosti jo je jezerski zmaj požrl in je počil. V avtu imamo ta CD. Nastopali pa sta tudi moja sestra Hana in Tinkara.

Filip:
Eno kravo je zmaj pojedel in se je razpočil. Naprej se pa več ne spomnim.

PUST

Pustni čas je premakljiv in je odvisen od velike noči (pustna nedelja je sedem tednov pred veliko nočjo). Prava pustna dneva sta dva: pustna nedelja (v liturgiji *quinquagesima*) in pustni torek. Ime tega časa se smiselno veže na latinsko besedno zvezo *domenica ante carnes tollendas* ali *levendas* (nedelja, preden se umakne, pusti meso, predpostna nedelja). Samo praznovanje pusta sega v predkrščansko dobo, njeno izročilo so prevzeli Rimljani in si v predpomladnem času ustvarili več praznikov ob katerih so se tudi šemili. Praznovanje in šemljenje se je nadaljevalo tudi po pokristjanjenju. V srednji Evropi so se po letu 1300 zabave prenesle na čas pred štiridesetdnevnim postom.

Beseda *pust*, ki jo je poznal že Trubar, je verjetno nastala iz *mesopust*, to je iz besed *meso* in *postiti* se ali iz *meso* in *pustiti*, kar bi bil dobeseden prevod iz italijanskega izraza *carneleva* v pomenu »opusti meso«. Iz italijanskega *carneleva* je nastala beseda *carnevale*, iz te pa evropska kulturna beseda *karneval* v pomenu »praznovanje pusta« ali »pustovanje, pust«. Danes je pri nas izraz *mesopust* zastarel in se ne uporablja več, v ruskem okolju pa še vedno pomeni »štiridesetdnevni post«.

K pomenu besede *maškara*, *pustna šema* obstajajo še izrazi: *pústar*, *pústnjak*, *pústnik*, *fášenk* in *kurent*. Izraz *pústnik* je še izraz za meseca februar in marec.

Močna zakoreninjenost izraza *pust* in *kurent* je podobno kot pri priimkih Petek in Božič dala osnovo za nastanek dveh priimkov: Pust in Kurent.

Vir: Wikipedia

Mattia Gabriel:
Všeč mi je bil Superman.
Spomnim se, da je bil
Matija Indijanec, Pia
Indijanka, Mark morski
pes, Evelin in Katarina
princesi, Anita pa vila.

Mila:
Všeč mi je bilo, da
sem bila za maškaro
muca.

Matevž:
Bil sem policist in sem
napisal kazen Mattii
Gabrielu in Rafaelu. Cel
dan smo samo pisali
kazni.

Neža:
Bila sem
metuljček. V
telovadnici
smo noreli.

Eva D:
Všeč mi je bilo v
telovadnici, tam smo
plesali.

Mark:
Najbolj všeč mi je bil
vitez Rafael. Jedli
smo kruh in tunin
namaz.

Manca:
Jaz sem bila zajček. Najbolj mi je
bil všeč gasilec Jan, ker je imel
tak rdeč klobuk.

Pia:
Plesali smo v
telovadnici. Všeč
mi je bila kraljica
Elsa.

Laura:
Najraje sem imela krofe. Bili
so dobri.

Rožle Job:
Zapomnil sem si, ko
smo plesali na pesem
'Gasilec Samo'.

Gabriel:
Zelo všeč so mi bile
maškare - najbolj
vitez Filip.

Rafael:
Matija je bil Indijanec. Šli
smo na zabavo, kjer smo
plesali.

Jožef:
Šli smo rajat v telovadnico.

Jakob:
Telebajske mi je babi
kupila. (op: našemljen
je bil v telebajska)

Lan:
Najboljši so bili krofi.
Pojedel sem dva
marmeladna krofa.

Eva K:
Smo malo rajali. Videli smo še
vijolčke na sprehodu.

Filip:
Smo šli v
maškarah na
sprehod.

Jaka:
Všeč so mi bili
gasilci.

POSTNI ČAS - VELIKA NOČ

igra tišine

lomljenje kruha

obred umivanja nog

ogled butarice

priprava mize za skupni obed

skupno praznovanje

v postnem molitvenem kotičku

Veliki četrtek

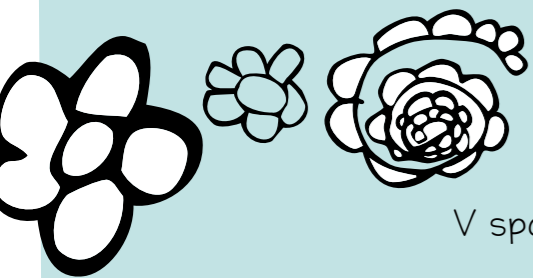

V zeleni sobi so bili najbolj intenzivni in polni zadnji dnevi posta. (Da je post, pa se je sicer poznalo vsak dan. Radi namreč prepevamo alelujo na različne načine. Dolgo je trajal naš psssssst! aleluji.) Novopečena vzgojiteljica Jasna si bo gotovo zapomnila svojo prvo zadolžitev: priskrbeti zelenje za butarico. Emilija nas je presenetila s 30 izpihanimi jajci, ki jih je prinesla od doma (rekla je, da so njihovo vsebino porabili za palačinke). Otroci so jih nadvse previdno vzeli v roke in barvali. Pobarvana smo povezali v koralde in jih v pričakovanju velike noči navezali okoli Bogkovega kota in drugod po sobi. Pred počitkom smo velikokrat prebrali Velikonočno zgodbo Anselma Grüna. Dogajanje v njej so nam približali tudi določeni materiali iz atrija (ki nazorno predstavijo zadnjo večerjo, mesto Jeruzalem ipd.) in izraelski ritmi plesov na črti.

V postnem času so nas tudi v vijolični sobi tedenske spodbude usmerjale k plemenitim dejanjem. Vsak si je izdelal svojo pisano butarico. V petek pred cvetno nedeljo pa smo iz zelenja izdelali eno butarico za molitveni kotiček. Naša Julija jo je nesla k blagoslovu. Skupaj s s. Nino smo izdelovali voščilnice in tako preko ustvarjanja vstopali v skrivnosti Velike noči. Spekli smo orehovo potico, da je dišalo po praznikih. Vrhunec pa je bilo praznovanje zadnje večerje na Veliki četrtek. Začeli smo z izraelskimi plesi, ki so nas nekako popeljali v Jezusovo deželo. Z umivanjem nog so otroci doživeli to, kar nam je Jezus dal za zgled, da bi tudi mi delali – služili drug drugemu, v sveti tišini. Razlomili smo hlebček kruha in ga zelo spoštljivo pojedli. Lepo je, da smemo skupaj razmišljati o Jezusu, mu prisluhniti in praznovati! Za vzgojitelje se praznovanje Velike noči začne z lepimi dogodki v vrtcu na Veliki četrtek. Mnogim otrokom pa ostane lep spomin na umivanje nog. In verjetno ostanejo ta občutja nepozabna za vedno.

POPOLDNEVI Z MAMAMI IN OČETI V JASLIH

V spominu mi bo ostalo ...

»Hvala, lepo je bilo. Hvala za pisna navodila, hvala za trenutke tišine, pesmice, ples, pogostitev. Hvala Vam za vse ... molitev, ... uspela sem ujeti kar nekaj prijetnih trenutkov le s hčerjo. Hvala za darilce. Žal smo me pozabile na Vas.«

»Prijetne pesmice in dobro, mirno vzdušje. Hvala za povabilo.«

»Predvsem to, ko je Ema pripravila otroke na trenutek tišine, nisem mogla verjeti, kako lahko tako majhni otroci to izvedejo. Drugače pa vse pohvale Emi in Tini, zelo navdušena nad njima in le tako še naprej.«
Nensy Bogdan

»Bilo je lepo videti, kako preživlja čas v jaslih moj 15-mesečni sin Mark. Presenetilo me je, da si že sam nosi materiale na mizo in jih z zanimanjem preučuje. Všeč mi je bila tudi pogostitev in fleten je bil čas, ki smo ga skupaj preživeli na črti. Hvala vzgojiteljicama za lepo popoldne in na splošno za ves trud in skrb za naše male zaklade.«
Nina

»Turbulenca vseh čustev, ki sem jih kot mama doživela v uri in pol s sinom Andražem: od srca so me razveselile pesmi, ki so jih prepevali ter že vnaprej vedeli, katero »mimiko telesa« izvesti ob naslednjem refrenu pesmi. Nevede sem ob pesmih ugotovila, da sin že zna šteti. Zelo čustven je bil čas ob črti (molitvi), za katerega sta se Ema in Tina še posebej potrudili in zaradi katerega nam bo mamam letošnji 8. marec ostal v spominu kot materinski dan. Lepo je bilo gledati, kako sin Andraž lepo napreduje in se sproščeno počuti v svoji jaslični skupini. Hvala vsem za res lepo popoldne.«
Barbara Kalan

»Kako je Neža z veseljem pokazala, da lepo obvlada materiale, s katerimi v vrtnu dela. Že nekaj dni prej je vsak dan spraševala, kdaj bomo mamice prišle v vrtec, iz česar se je videlo, da se dogodka zelo veseli. Potem pa je že začela spraševati, kdaj bomo mamice prišle pogledat še na igrišče. Zelo lepo je tudi, ko se vsi otroci in starši uspemo srečati in malo poklepetati.«
Lina

»Živahno in zelo delavno vzdušje v sobi, odlična sladica, ples in igra tišine. Ker je bilo to najino prvo skupno popoldne v vrtnu, sem ga pričakovala z večjo radovednostjo. Vida je bila malo bolj zadržana zaradi obilice novih obrazov (beri: mamic). Prebrali sva vse knjigice in pregledali nekaj materialov s področja zaznavanja.«
Mojca Šegula Žakelj

»Tega dne sem se že dolgo veselila in sem samo upala, da Benjamin ne zboli. Z našim fantom sva preživela lepo popoldne. Najprej sem ga imela priložnost opazovati pri delu, nato smo se posladkali z odličnim tiramisujem (prilagojenim za otroke, seveda), ki sta ga pripravili Katarina in Urška. Na koncu pa smo še malo plesali in peli, lepo popoldne pa zaključili z Njegovim blagoslovom. Hvala za lep večer! Se že veselim naslednjega!«
Sara Emeršič

»Iskreno veselje v sinovih očeh; ponos, kaj vse zmorem sam; natančnost, preciznost pri delu (natakanje v vrček); sposobnost cele skupine biti tiho kar nekaj trenutkov pri igri tišine.«
Martina Gubenšek

»Občudovanje Emanuelove koncentracije in vztrajnosti pri delu, njegov ponosno žareč obraz in najin prvi javni ples.«
Anja Nidorfer

»Zelo sem se veselila tega dogodka, ker se je lani Benjamin odločil, da ob uri, ko se gre domov, pač ne bo šel nazaj v vrtec. Vem, da je oranžna soba za Benjaminova svet, kjer se mu dogaja zelo veliko in kjer se uči živeti. Globoko srečna in mirna sem bila, ko je umirjeno in vztrajno opravljal delo, ki si ga je izbral. Molitev in trenutki, ko tudi otroci pokažejo, da se zavedajo Božje prisotnosti me vedno ganejo in tudi tokrat je bilo tako. S sabo v srcu sem domov odnesla darilo: hvaležnost, radost, zadovoljstvo, ponos, upanje.«
Marja Filipčič Redžić

VEČERI Z MAMAMI IN OČETI V VRTCU

V spominu mi bo ostalo ...

»Vesetje in žar v očeh moje Neže, ko mi je z veseljem in zanosom kazala različne materiale, me peljala na slastne palačinke, mi zapela pesmico ter z menoj zaplesala. Prav vsak del večera z mamami je bil čudovit in poseben. Hvala vzgojiteljicama Neži in Anji za ves trud!«
Darja

Rafael in Jan:
Na večeru z mamami so bile najboljše Nežine palačinke.

»Ples, molitev, ko sva delali 'velika dela', ki jih Lisbeth najrajši dela v vrtcu.«
Jasna

Emilija:
Z mamico sva delali iz plastelina hišice za polčke.

Matevž:
Najbolj všeč mi je bilo, da sva z mamico skupaj plesala.

Andrej Julij:
Lepo je bilo, ko sva z mamico risala.

Pia:
Ko sem delala z živim peskom, ko sva presajali riž z enega krožnika na drug, kako smo plesali Kaj boš pa šivanko rabil?

»Pijin zadnji večer z mamami je bil poln pričakovanj in končno je prišel ... Zato mi je bila sproščenost še toliko bolj pri srcu. Pravšnja mera vsega in vsega dovolj ... Dela z materiali, sladki kotiček, ples in prisrčni pesmici. Hvala lepa za nepozaben večer. Resnično lepo delate z otroki!«
Karmen

»Da si je Emilija za ta dogodek izbrala belo oblekico, v kateri se je slikala pri profesionalni fotografiji z nekaj dni staro sestrico Vido. Z Emilijo sva začeli na področju umetnosti. Potem so nama zadišale odlične Nežine palačinke. Emilija si je štiri zavila še za domov. Bili sva tudi v bogkovem kotku, prižgali svečko, zapeli in zmolili. Emilija je crkljala Dobrega pastirja in si pela: 'Bog je moj pastir, nič mi ne manjka.' Res, prav vse sva imeli ta večer.«
Mojca

✧ Emilija in mami ✧

Manca:
Fino mi je bilo, ko sem z mamico presejala fižolčke in zdrob.

Onoga namoča!
v četrtek, 16.3.2017, Jese
veliki v zelene
veliki v modri
Borut

✧ BORUT M. ✧
5,5 let

»Pijin zadnji večer z mamami je bil poln pričakovanj in končno je prišel ... Zato mi je bila sproščenost še toliko bolj pri srcu. Pravšnja mera vsega in vsega dovolj ... Dela z materiali, sladki kotiček, ples in prisrčni pesmici. Hvala lepa za nepozaben večer. Resnično lepo delate z otroki!«
Karmen

»Vesetje in žar v očeh moje Neže, ko mi je z veseljem in zanosom kazala različne materiale, me peljala na slastne palačinke, mi zapela pesmico ter z menoj zaplesala. Prav vsak del večera z mamami je bil čudovit in poseben. Hvala vzgojiteljicama Neži in Anji za ves trud!«
Darja

Mattia Gabriel:
Všeč mi je bilo, ko sem dal mamici rožico.

»Pravo razodetje je videti svojega otroka v delovnem okolju, polnega elana in vneme. Mislim, da nam staršem prav tega manjka - da vidimo še »drugo stran«, tisto kjer se dogaja dopolnilno usposabljanje za življenje. Tako močno si je Oskar želel pokazati kar zna, da je hitel od ene postaje do druge, še malce prehitro. Vse je želel povedati in razložiti. Najbolj pa se me je dotaknil kot »slikar« s tistim ogrinjalom in tako resno mešajoč barve. Hvala vam za to priložnost in upam, da nas ponovno povabite čimprej.«
Damjan

Vzgojiteljica Martina:
Otroci so zelo zavzeto kazali, kaj radi delajo v vrtcu.

Andrej:
Delal sem zemljevid. Ko sem očju pokazal zvitek, me je pohvalil: 'Bravo, to delajo v tretjem razredu.' V kavarni sem srečal Valentino, Nušo in Frančeško.

Lara O:
Midva z očjem sva risala in delala rdeče-modre palice. Pohvalil me je, da sem lepo plesala.

Valentina:
Pikala sem muco, brala črke. Očju je bila všeč lepa vazica. Pohvalil me je, da sem lepo plesala.

Julija:
Všeč mi je bilo, ko so se ugasile luči pa se je oči ustrašil, jaz sem pa rekla: 'Kmalu bomo pospravili.' Očju so bili dobri piškoti.

Ita Bibi:
Sestavljala sva kocke.

Filip:
Všeč so mi bili dobri piškoti.

»Z večera z očeti mi bo ostalo v spominu marsikaj lepega - mirno in vedro vzdušje, duhovnost in spontanost ... in prav posebej še to, da so otroci tako iz srca peli same slovenske pesmi, take, ki jih skoraj več ne slišimo kod drugod. Za vse to hvala!«
Matija

Nuša:
Z očjem sva pikala in pisala. Pohvalil me je.

Justin:
Z očjem sva vonjala začimbe.

»Z večera z očeti mi bo ostalo v spominu ... iskricke sreče v očeh Lucije Ane ter njen ponos, ko je delala z materiali. Lucija je postala del vas. Za to gre vsa zahvala vam, ki ste delu predani z dušo in srcem. Še enkrat - hvala vam.«
Lazar

Lucija:
Oči me je pohvalil, da sem lepo plesala.

Tobija:
Z atom sva delala zastve. Všeč mi je bilo, ko smo bili na črti. Vesel je bil, da sem naredil flaško. In da smo jedli piškote.

Lara S:
Očju sem pokazala materiale pa še sem napisala Lara.

Ruben:
Brala sva knjigice, všeč so mi bili piškoti. Oči je rekel v avtu, da sem lepo plesal.

Frančeška:
Bilo je v redu, sem pikala. Vazico sem naredila za očja. Piškoti so bili dobri.

Nik:
Očju je bilo vse všeč. Pohvalil me je, da delam matematiko.

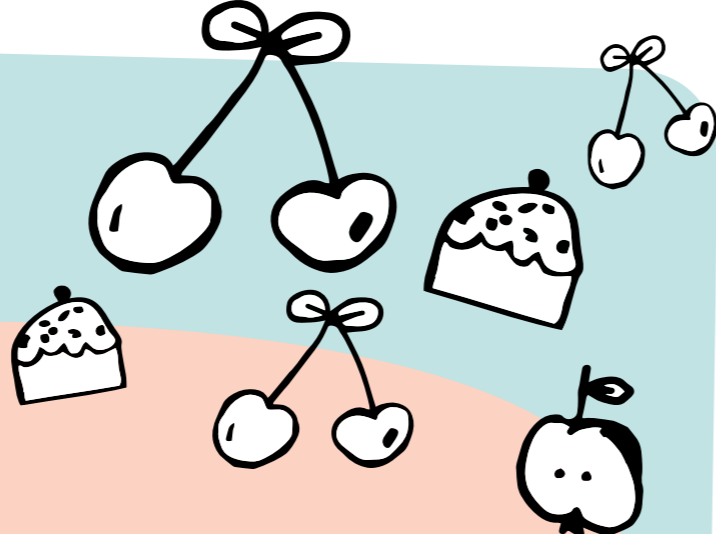
Vzgojiteljica Andreja:
Vsi otroci so zelo lepo delali z materiali. Lepa igra tišine.

Teodor:
Delala sva poskuse in risala.

✧ JULIAN S. ✧
21 mesecev

SREČANJE BABIC IN DEDKOV

ANGELIN VRTEC - DRUŽENJE Z VNUKI

Lepo je, ko postaneš starš. Ampak postati babica oziroma dedek je nekaj prečudovitega. Najverjetneje je to zato, ker sedaj zaradi izkušenj drugače gledamo na življenje. S ponosom opazujemo rast in razvoj naših vnukov in se čudimo: le kam ta čas beži.

Tistega zgodnjega popoldneva, 19. maja 2017, je bilo v dvorani Angelinega vrtca v Ljubljani tako napeto, da je bilo to napetost čutiti v zraku. Nas vseh skupaj, 99 babic in dedkov, je z veliko nestrpnostjo pričakovalo nastop naših vnukov. Ob PPT predstavitvi vrtčevskih otrok (ob prikazu fotografij otrok na platnu, op. ur.) je kar vršalo po dvorani: »Ta je naš, ta je naša.« In potem vrhunec druženja, nastop otrok.

Že nekaj časa je minilo, kar sem kot mama prisostvovala nastopu svojih otrok. In sedaj me je znova presunilo, kaj naši otroci – vnuki zmorejo. Nastopajo pred polno dvorano in vsaka skupina je prikazala tako zahteven in obsežen repertoar, da našemu čudenju ni bilo konca. Naši mali srčki so nastopali tako vneto, odločno in prepričljivo, da zaslužen aplavz ni ponehal, dokler ni bil oder prazen.

Kaj počnejo naši vnuki v vrtcu, si babice in dedki, še posebno tisti, ki smo ali zaposleni ali preveč oddaljeni, težko predstavljamo, saj žal nismo vpeti v njihovo vsakodnevno življenje. Zato smo si, po končanem nastopu, ogledali tudi film, kako naši vnuki preživljajo svoj dan v vrtcu. Tako nam je bilo nazorno prikazano, kako že tako majhni osvajajo splošne vrednote. Ob tem nikakor ne smemo pozabiti na njihove vzgojiteljice in vzgojitelje. Čeprav zunanji opazovalec ne ve, koliko truda in njihovega dela je vložena v to, kar naši najmlajši pokažejo, pa je v ozadju njihova vloga izredno velika. Le koliko časa so porabili, da so se naučili besedilo in koreografijo, kar je bilo zahtevno in vse prej kot lahko! In ob vsem tem jim je ostal še čas, da so pripravili bogato pogostitev za vse nas.

V nekaj vrsticah sem strnila svoja splošna razmišljanja in opazovanja in verjamem, da so podobnega mnenja tudi ostali dedki in babice.

In sedaj še moja osebna nota: Tudi sama sem, prvič v tej vlogi, nestrpno pričakovala prvi nastop svojega edinega vnuka. In oba sva svoj »prvi nastop« končala v solzah. Prepričana sem, da bom naslednji nastop svojega vnuka pričakovala s prav takšno nestrpnostjo in takšnim ponosom in si po končanem nastopu spet tiho brisala solze, ki bodo nehote spolzele po licu.

babica Martina Kramberger Mendek, Karmen Kramberger Varl

Eva K.:
Všeč mi je bilo takrat,
ko smo punce pele
'Lepa Anka'.

Filip:
Všeč mi je bilo, ko
smo nastopali, šli
v peskovnik in jedli
čokoladne rogljičke.

Jožef:
Spomnim se, da smo
nastopali 'Lepo Anko' in
zidali z rokami v mivki
veliko ograjo.

Gabrijel:
Jedel sem češnje.

Eva D.:
Najbolj mi je bilo
všeč, ko smo
plesali 'Lepa Anka
kolo vodi'.

Kristjan:
Meni je bilo najbolj
všeč, ko sem letal
kot muha pri pesmi
'Šmentana muha'.

Dominik:
Najbolj mi je bila
všeč 'Šmentana
muha'.

Julija:
Najbolj mi je bilo všeč, ko
smo peli.

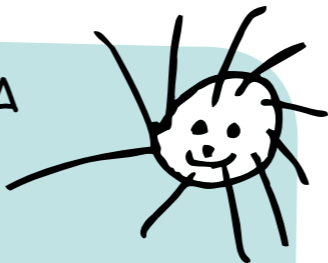
Vid:
Všeč mi je bilo, ko smo
nastopali 'Šmentano muho'.

Brina:
Meni je bilo najbolj všeč,
ko smo peli in so nas
babice in dedki vzeli in
smo skupaj jedli.

IZLET OTROK, KI ODHAJAJO V ŠOLO - ŠMARNNA GORA

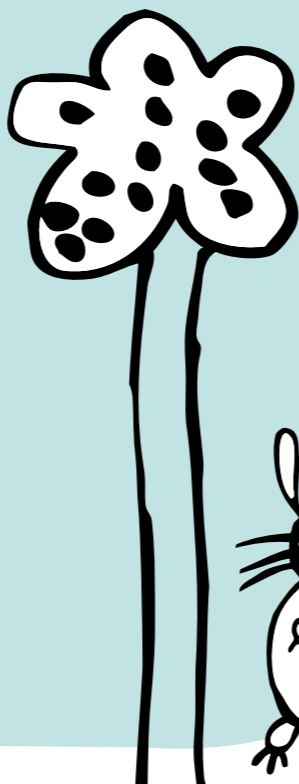
18. maj 2017 je dišal z visokimi temperaturami že po poletju. Kar 18 otrok, ki so se že poslavljali od vrtca, se je v spremstvu štirih vzgojiteljev odpravilo z mestnim prometom do vznožja Šmarne gore. Vzpon na goro bo preizkus njihove moči, volje in tudi spoštovanja (pravil, narave, drug drugega in samega sebe), smo rekli in najprej zmolili Sveti angel, nato postavili pravilo, da ves čas hodiš med vzgojitelji: Ne pred njimi in ne za njimi. To ni bilo lahko sprejeti, a je strmina kmalu dala vedeti, da se pretirano hitenje ne splača.

Močne korenine dreves so nam krasno tlakovale pot do sedla. Od tam do zvončka želja, ki se uresničujejo na priprošnje sv. Antona Padovanskega, ni več dolgo. Na vrhu smo se posedli na teraso z razgledom na Ljubljano, si privoščili odlično malico in se odžejali. Oskrbnika gostilne gospoda Miha smo pocukali za rokav, da nam razkaže cerkev. Prijazno si je vzel čas in nam s pomočjo laserskega žarka predstavil vse osebe naslikane na veliki kupoli (prepoznali smo Jakoba Aljaža, Franceta Prešerna z Julijo...). Vmes ni mogel prehvaliti pozornih poslušalcev - neverjetno pridnih in mirnih otrok. Očarali so ga tudi s prepevanjem Marijinih pesmi na ves glas. Kar nekaj časa smo se pred cerkvijo poslavljali. Otrokom je gospod nasul bombonov, oni njemu pesmi in Najlepša hvala!

Za nekaj trenutkov smo se zadržali še na igrišču. Dva prijazna mlada športnika izklesanih teles sta nas povabila k ogrevalnim vajam, nato pa sta na drogu spretno telovadila v dialogu z otroki. Kar lepa predstava. Posloveli smo se in se v teku spustili do sedla, kjer so bili otroci povabljeni, da naberejo travniške cvetice. Niže ob poti je kapelica Matere božje. Tam smo šopek odložili in otroci so vzklikali njim najlepša Marijina imena: Roža skrivnostna, prosi za nas! Hiša zlata, prosi za nas! Kraljica družine, prosi za nas!

Preden smo srečni srečno dosegli avtobusno postajo, smo doživeli še srečanje z gozdarjem, ki je na strmem pobočju z motorno žago podiral mogočno bukev brez vrha, ter se lotili avdio snemanja reklamnega oglasa za Angelin vrtec. »Z vami dragi šolarji, se bo vrtec spraznil. Kako privabiti nove otroke? Zakaj se splača priti v AV?« »Ker tam lahko počivaš, moliš, delaš, računaš, se igraš igro tišine, se naučiš plesati, delaš zvitek, se naučiš pisati ...«, so odgovarjali zadovoljni otroci skoraj brez diha na res čudovit majski dan.

Neža Le Roux

Justin:
Lepo mi je bilo, da smo šli v cerkev.

Teodor:
Všeč mi je bilo vse. Še posebej, da smo dol tekli.

Eva K.:
Všeč mi je bil izlet na Šmarno goro.

Pija:
Všeč mi je bilo, da smo imeli jutraj zajtrk pod arkadami in kosilo pod arkadami, ko smo se vrnili.

Nuša:
Dobro je bilo, da smo jedli malico.

Eva B.:
Všeč mi je bilo, da smo hodili po strmi poti.

Filip:
Lepo je bilo, ko smo se peljali z avtobusom.

Rozalina:
Lepo mi je bilo, da je Brina prinesla za vse otroke piškote.

Jon:
Najbolj všeč mi je bila vožnja z avtobusom.

Andrej:
Všeč mi je bilo, da smo bili na igrišču na Šmarni gori in da smo dobili Fruatabele.

Lisbeth:
Všeč mi je bilo, da smo imeli na vrhu malico.

Gabriel:
Všeč mi je bilo, da smo šli z avtobusom, da smo šli gor in dol, da smo jedli malico.

Jožef:
Da smo se posneli na mobitel in povedali reklamo za nove otroke v našem vrtcu, ko bomo mi šli v šolo.

RUMENČKI NA OBISKU

Zadnji aprilski torek je bil za rumeno sobo prav poseben dan. Zagotovo vas daje radovednost, kakšno dogodivščino smo imeli. Z veseljem vam poročamo, da smo šli na prav poseben obisk in obenem imeli tudi izlet. Peš smo se namreč odpravili na obisk k našemu Vidu.

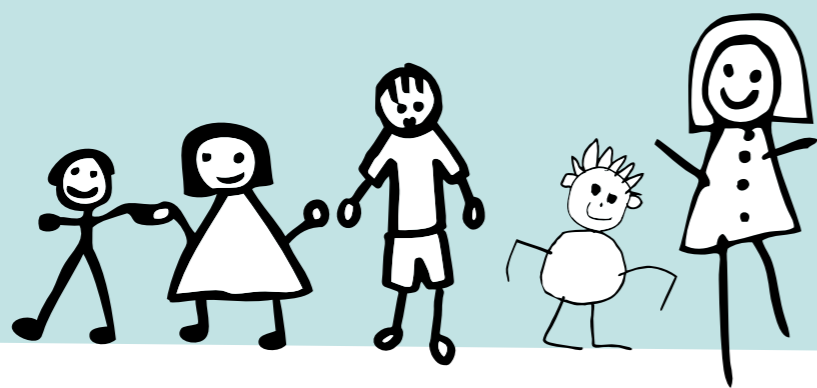
Okrog pol desetih smo vzeli pot pod noge in se sprehodili po ljubljanskih ulicah. Usmerjala sta nas Vid, ki pot do doma dobro pozna in sestra Cirila, ki ji je Vidov oče za vsak slučaj napisal navodila za pot. Večino časa smo hodili po prijetnih, ne preveč prometnih ulicah. Le v semaforiziranih križiščih smo morali biti posebej previdni, da smo se dobro držali skupaj in ob zeleni luči pohiteli čez prehod za pešce. Na poti smo srečali sprehajalce psov, opazovali zanimive stavbe, račke ob reki Gradaščici, na drugem bregu pa kopališče Kolezijo, kjer smo se nekateri tudi že kopali.

Vreme je bilo prav zares aprilsko. Na poti nas je presenetilo nekaj kapljic dežja, a mi smo verjeli, da bo za dežjem posijalo tudi sonce. In res je bilo tako! Takoj, ko smo prispeli k Vidu domov, je izza oblakov pokukalo sonce.

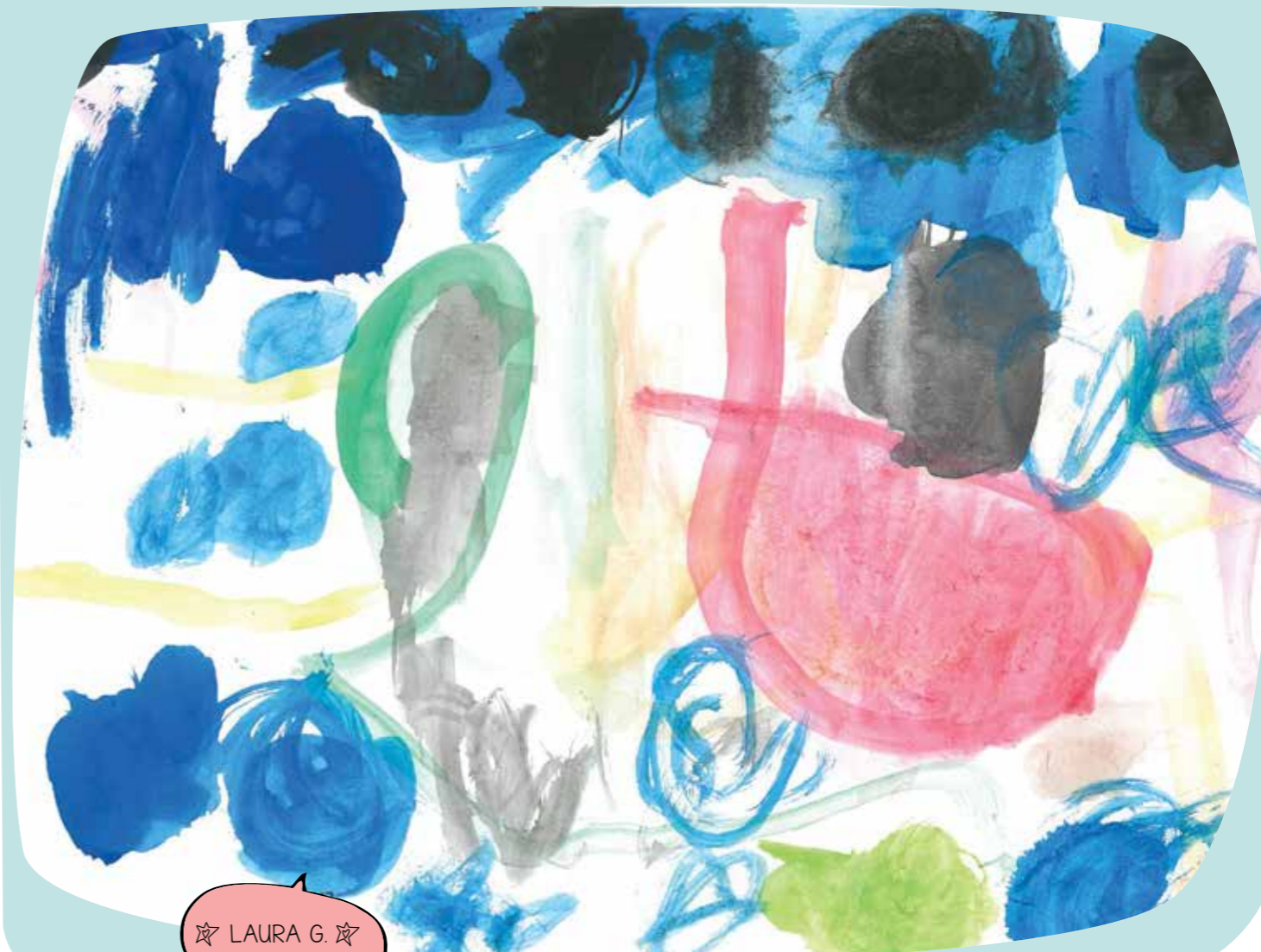
Doma sta nas sprejela Vidova mama in kuža Bobi, kasneje pa sta nas obiskala tudi Vidova babica in dedek. Dopoldne smo preživeli pred hišo, na čudovitem vrtu z zelenico. Otroci so v kotu vrta hitro našli igrače ter se odpravili na delo. Kopali so luknje, vozili material, urejali »gredice« ... Radi so poprijeli za delo in v tem neskončno uživali. Nekateri bi najraje izpustili celo malico, ki nam jo je Vidova mama skrbno pripravila. A seveda smo čas za malico preživeli skupaj in se sladkali ob domačih dobrotah. Usedli smo se v krog, pripravili molitveni kotichek s križem in svečo, naredili blagoslov, razdelili slastno sadno kupo in še tople hrenovke v testu ter imeli pravi pravcati piknik na vrtu.

Po okrepčilu smo se še malce poigrali in pokramljali ter se hvaležni za vabilo in prijazen sprejem počasi odpravili nazaj v vrtec.

Tina Klinkon

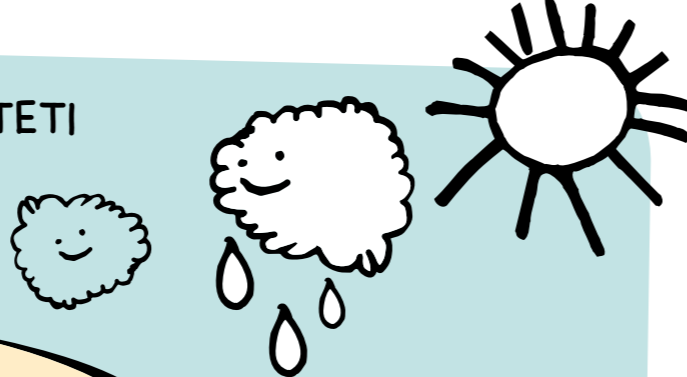

✿ NEŽA Z. ✿
35 mesecev

✿ LAURA G. ✿
4 leta

VIJOLIČNA SOBA NA STROJNI FAKULTETI

Nikov očka nas je povabil na strojno fakulteto in nas na zanimiv način poučil o energiji in varčevanju z njo. Pisali smo teste in jih naslednji dan v vezani obliki dobili v vrtec za trajen spomin. Otroci radi posežejo po tej zgibanki in ponotranjajo doživetja in informacije.

Anamarija:
Všeč mi je bila risanka o polarnem medvedu Ursu in Ursi.

Julija:
Šli smo čez most na fakulteti.

Valentina:
Vse risanke so bile zanimive.

Nik:
Všeč mi je bil vlakec, ki je delal na ogenj.

Andrej:
Všeč mi je bilo, da smo bili na igrišču na Šmarni gori in da smo dobili Fruatabele.

Filip:
Ventilator je pihal tako močno, da je prižgal lučko.

Albina:
Reševali smo test.

Ruben:
Všeč mi je bilo, da smo videli ventilator.

Justin:
Gledali smo risanko o Ursi in čokoladice smo jedli.

Teodor:
Poganjal sem Nikovo kolo.

Adam:
Zavite stopnice so nas peljale v laboratorij.

Oskar:
Risanka je bila glasna.

Nuša:
Pihal nam je ventilator.

SOFIA B.
3,5 leta

OBISK GOSPE MARTINE V ORANŽNI SOBI

Z Urško sva v okviru timskega sestanka razmišljali, kaj bi pripravili za mesec maj, ko bodo šmarnice. Porodila se nama je ideja, da bi v oranžno sobo povabili Enejovo mamico, gospo Martino Giuliatti, ki se ukvarja s kiparstvom.

Gospa Martina se je najinemu povabilu z veseljem odzvala in bila nad idejo navdušena. Odločili smo se, da bo izdelala manjši kip Marije iz das mase, da bomo tudi v sobi lahko opazovali, kako se suši.

Tako nas je 19. 4. obiskala v naši sobi, kjer smo ji pripravili posebno mizo, za katero je lahko ustvarjala. Otroci so jo najprej opazovali malo od daleč, a so se hitro opogumili in si k mizi prinesli stole in z navdušenjem gledali pod prste spretni kiparki.

Gospa Martina je vsakemu od njih ponudila delček das mase, s katerim so lahko tudi sami poskusili ustvarjati; ideje, kaj nastaja pod njihovimi prsti, so bile primerne otroški domišljiji, od kosti, dinosavrov, kač do raznovrstne hrane. © Zelo dolgo časa so se lahko koncentrirali in ustvarjali ter opazovali nastajanje našega kipa in obenem je bilo tudi veselje jih opazovati, kako zmorejo tolikšno koncentracijo. Seveda ker so naši otroci mali radovedneži, jih je zanimalo, kakšno orodje uporablja umetnica in kaj hitro so si ga prisvojili in celo sami poskusili rokovati z njim. Upam si trditi, da so bili precej spretni, mogoče imamo celo kakšnega bodočega kiparja ali kiparko v naši sobi.

V tem času pa je pod rokami gospe Martine nastal čudoviti mali kip Marije, ki smo jo poimenovali Marija romarica, saj ima v mesecu maju pomembno nalogo, da obišče dom vsakega izmed otrok in preživi čas z njihovimi družinami ter da lahko ob njej preberejo litanije Matere božje.

Gospe Martini se iskreno zahvaljujemo za njen trud in pripravljenost, da smo lahko tudi najmlajši v našem vrtcu opazovali, kako svoja dela ustvarjajo kiparji.

vzgojiteljica Katarina Kržič

OBISK KOLEKTIVA IZ VRTCA ANICE ČERNEJEVE CELJE

Z nakupom montessori materiala in s krajšim izobraževanjem za vzgojiteljice prvega starostnega obdobja o montessori pristopih smo strokovne delavke vrtca Anice Černejeve izrazile željo, da bi montessori pedagogiko spoznale še natančneje.

Gospa ravnateljica vrtca Vanja Krašovic je naši pobudi sledila in tako pripravila strokovno ekskurzijo v soboto 20. 5. 2017. Obiskali smo Angelin vrtec, ki je prvi, ki je začel z izvajanjem montessori pedagogike. Že vnaprej smo bile prepričane, da se bo sam obisk obrestoval, saj bo izkušensko in strokovno podkovan.

Ob prihodu in v zahvalo smo strokovne delavke vrtca Anice Černejeve zapele pesem »Naj bo lep ta dan« in tako razigrano vstopile v vrtec.

Ker je bila naša udeležba velika, smo se razdelili v dve skupini. Prva skupina si je počasi in natančno ogledala prostore, materiale in prisluhnila načinu dela ob posameznem materialu. Ob ogledu smo dobivale ideje, kako lahko posamezne pristope uvedemo v skupine naših otrok. Spoznale smo, da za posamezno delo po montessori pedagogiki niti ne potrebuješ dragih igrač ali boljše materialov, temveč jih lahko izdelamo same ali pa jih najdemo v neposrednem okolju vrtca ali doma.

Vzgojiteljice Angelinega vrtca so prijazno in potrpežljivo odgovarjale na vprašanja ter nam svetovale pri dilemah. Ob tem smo si izmenjale tudi mnenja in izkušnje. Ob obisku smo spoznale tudi, da posamezne pristope montessori pedagogike že uporabljamo v našem delu, saj nam Kurikulum za vrtece omogoča povezovanje in rabo različnih pedagogik.

Druga skupina si je medtem časom ogledala posnetke vsakdana v posameznih skupinah in pri tem še poglobljeje spoznala, kako montessori pedagogika poteka skozi vzgojni proces. Skupini sta se nato seveda zamenjali.

Spoznale smo, kako se veliko več naučimo in seznanimo s pedagogiko, materiali in načinom dela, če ga spoznamo od blizu, v okolju, kjer živi in deluje.

Strokovne delavke smo odšle iz vrtca polne idej, razmišljanj o uporabi posameznih elementov v skupinah otrok in z željo po še.

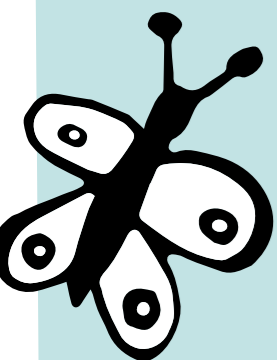
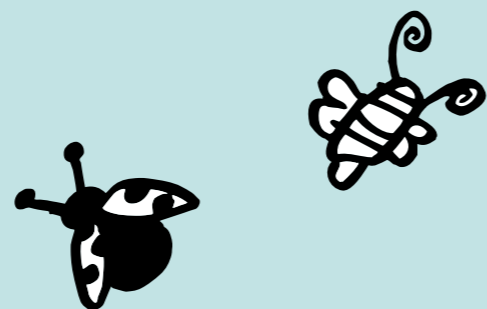
Za prijaznost in čas smo strokovnim delavkam Angelinega vrtca ter gospe ravnateljici Tini Opeka izredno hvaležne in upamo, da se bo naše sodelovanje še nadaljevalo.

Celje, maj 2017

Vanja Krašovic, ravnateljica, in Nika Pegan, vzgojiteljica

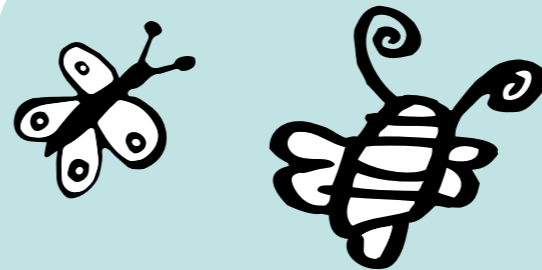
SREČANJE DRUŽIN KATOLIŠKIH VRTCEV

POBARVAJ ME!

ZAKLJUČEK V ORANŽNI SOBI

V sredo, 17. maja smo imeli »oranžki« sklepno druženje ob koseškem ribniku. Ob 16h sta naju pri igralih prijazno pričakali vzgojiteljici Katarina in Urška. Zbralo se nas je kar veliko, malih in velikih. Povabili sta nas, da se skupaj sprehodimo okoli ribnika. Ker je bil krasen sončen dan, so otroci veselo tekali naokoli, da smo jih komaj dohajali. Radovedno so opazovali male račke in labodje mladičke, ki so kot v pravljici plavali za mamico. Videli smo tudi želvo. Opazovali smo gosenice in druge male živalce na poti, otroci pa so imeli veselje tudi s trganjem vrbovih vej, ki so jih namakali v vodo. Ob tem smo starši zaskrbljeno gledali, da ne bi komu zdrsnilo v vodo, a sta vzgojiteljici skrbno pazili, da so vsi ostali na suhem. Nato smo se ustavili pri otroških igralih, kjer smo malicali in pojedli prigrizek, ki so ga v vrtcu pripravili otroci. Sledilo je prijetno druženje med starši in vzgojiteljicami ob otroškem vrvežu.

Vzgojiteljicama se iskreno zahvaljujemo za srečanje in za vse, za kar si vsak dan prizadevata z našimi živahnimi otroki.

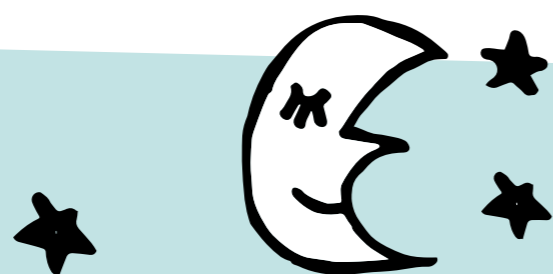
Hvala, Katarina in Urška!

Martina, Markova mamica

NEŽA D.
3 leta

S. CAROLINA

Carolina Gomez del Valle je bila uršulinka, ki je zaznamovala pot vzgoje na Slovenskem. Kako? Ona je bila tista, ki je svetovala, naj bi uršulinke v Ljubljani začele z vzgojnim delom po načelih Marie Montessori.

Potem, ko je vzgojno delo v naši ustanovi leta 2002 že steklo, je večkrat prihajala v Slovenijo kot profesorica in poznavalka pedagogike montessori. Hvaležni smo ji za vse, s čimer je oblikovala nas, njene študente in bodoče vzgojitelje v različnih vzgojnih ustanovah, ki so se razširile po vsej Sloveniji.

Prve dni meseca maja se je s. Carolina poslovila s tega sveta, po kratki, a težki bolezni. Vsi, ki smo jo osebno poznali kot predavateljico in delili z njo vsakdanje življenje v skupnosti, se je s hvaležnostjo spominjamo. Gospoda prosimo, naj ji bo bogat plačnik za vse, kar je storila za vzgojo s svojim neposrednim in pronicljivim pogledom na mlade in otroke. Naj se veseli v družbi svetih in naj nas podpira s svojo priprošnjo pri nadaljnjem vzgojnem delu mladega rodu v naši domovini.

s. Cirila Alič

AMBASADORJI NASMEHA

Na lep sončen petek, 2.6.2017, so nas obiskali Ambasadorji nasmeha. To je organizacija, ki izvaja terapije in aktivnosti s pomočjo živali.

Obiskale so nas štiri živali, dva psa - Burja in Sergio, mucek Čarli in pujsek Alfred.

S svojim prihodom so razveselili otroke tako iz vrtca kot iz jasli. Razdelili smo se v manjše skupine in se najprej ustavili pri psu Sergiu, ki nam je pokazal, kaj vse zna, otroci pa so ga lahko tudi pobožali in mu ponudili priboljšek.

Naslednja postaja je bila psička po imenu Burja, ki je iz posebne lesene podlage s predalčki iskala priboljške ter lovila žogico, ki so ji jo metali navdušeni otroci.

Zadnja postaja pa je bil muc Čarli, ki se je ponosno razkazoval s svojo košato dlako in se pustil otrokom pobožati. Njegova lastnica pa je imela pripravljene posebne škatle, kjer so otroci lahko potipali mačjo odejico, videli pesek za stranišče, brikete in vodo ter s tem spoznali, kaj vse potrebuje muček. Ko je muc Čarli odšel počivat v svojo kletko, je iz druge kletke prišel pujsek Alfred, ki se je sprehodil med otroki.

Vzgojitelji smo še ves dan poslušali navdušeno pripovedovanje otrok, kaj so srečali in božali in vsi skupaj upamo, da nas Ambasadorji nasmeha še kdaj obišejo.

Katarina Kržič

ZBIRANJE ZVEZKOV ZA KARITAS

V sončnem dopoldnevu, 13. Junija 2017, smo se z otroki iz rumene sobe odpravili na obisk v pisarno Škofijske Karitas v Ljubljani. Zaposlenim na Karitas smo izročili zvezke, ki smo jih zbirali v našem vrtcu na pobudo Karitas.

Lepo je bilo videti zvedave otroške obraze, ki so z vso skrbnostjo izročili zvezke.

Velikodušnost in dobrota se vedno obrne v korist tistega, ki daje, zato smo bili tudi mi deležni posebne pozornosti, saj smo dobili polno škatlo minjonov. Bilo jih je toliko, da smo jih lahko razdelili med vse otroke vrtca.

Hvala vam, starši, za vašo velikodušnost in zgled dobrotelnosti.

s. Cirila Alič

PRAZNOVANJE DNEVA DRŽAVNOSTI

V četrtek 22. junija smo se dopoldne zbrali v razredu 1, kjer smo začeli s praznovanjem rojstnega dne naše države. Na začetku smo zapeli slovensko himno, potem pa smo si ogledali fotografije različnih lepih kotičkov Slovenije in zapeli značilno pesem določene pokrajine. Glede na razdelitev Slovenije (alpski, panonski, dinarsko-kraški in primorski svet) smo se nato skupine odpravile po sobah, kjer je vsaka skupina v svoji sobi že prej pripravila značilne predmete, fotografije in značilno jed za določeno pokrajino. V vsaki sobi smo prisluhnili še posnetku narečja tistega območja in zapeli ter zaplesali pesem tiste pokrajine. Obiskali smo vsako sobo in okušali bogato raznolikost naše Slovenije.

Manca Kolmanko

tiha opazovanja

Na obisku sorodnikov pogosto opazim, da otroci sedijo pred televizijo in tiho strmijo vanjo, ali pa jih starši hranijo, medtem ko oni gledajo risanko. Takrat mi začena voda v piskru naraščati. Kdaj tudi kaj pripomnim, seveda na prijazen način, več pa ne, saj se mi ne zdi prav, vtikati se v njihovo vzgojo. Menim, da si s tem odrasel ne olajša dela, ker je otrok tiho in ga ne moti, ampak si ga oteži. Ali mu ne bi bilo lažje, če bi otrok prišel k mizi in sam jedel? Pri tem bi bil ravno tako tiho, seveda, če je dobro skuhano. Sama tehnologije ne obsojam, saj je prav zaradi nje mnogo stvari, ki jih počnemo, varnejših, ampak naučiti se je bomo morali uporabljati pravilno. Polenili smo se. Lažje je prižgati škatlo za eno uro in postoriti po hiši opravila, kot pa skupaj z otrokom v eni uri pospraviti iz pomivalnega stroja, dati sušiti oblačila in medtem ko se on zamoti z risanjem, še olupiti krompir za kosilo. Je izvedljivo. Pri tem on uživa in vi naredite to bolj umirjeno oz. v počasnejšem ritmu. Miselnost sodobnega življenja je, da se stremi k osmišljanju našega obstoja, jaza z raznimi obiski skupinskih vadb ipd., ampak če imamo trikrat tedensko te hobije in po službi tečemo po otroke, jih peljemo na tisoč in en krožek, tečemo domov, na hitro nekaj pojemo in že skočimo v avto in se odpeljemo na svoj krožek, nam tista ena ura vadbe bolj malo umiri življenje. Je bolj odklop od realnega sveta, v katerega ne znamo vključiti smisla nauka tiste ene ure. Kaj ne bi bilo bolje po službi preživeti preostanek dneva skupaj z družino in početi opravila z otroki? Umirjeno, počasi. S tem naredimo ogromno dobrega za otroka in njegov razvoj in zase prav tako. Vem, da moramo vsi postoriti ogromno stvari, a če malo pomislimo, jih je zagotovo nekaj takih, ki niso nujno potrebne. To je seveda zgolj moje razmišljanje in opazovanje sveta okoli sebe.

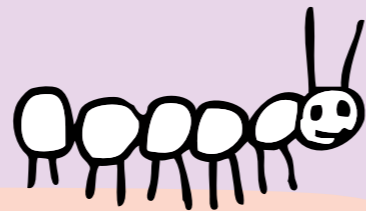
Za konec želim sebi in vsem vam, da ko smo z otroki, se trudimo v odrasel svet vnesti otroško dušo. Ne smemo pozabiti na otroka v sebi, saj nam bo tako marsikatero delo postalo v veselje – namesto še eno opravilo, ki ga moramo danes opraviti.

Tanja Gabršček

✧ ANDERJ JULIJ A. ✧
3,5 let

tedenske spodbude

☆ Če je delo zasedeno, počakam, da prijatelj z njim konča in ga pospravi ali pa si poiščem drugo delo. ☆

🍷 Za seboj vedno pospravim in stvari pripravim za prijatelja, ki si bo to delo izbral za mano – tako kot jih je prej drugi prijatelj pripravil zame. 🍷

☆ Ob prihodu staršev se takoj poslovim in odidem domov. ☆

🌿 Tiho opazujem prijatelje pri delu. 🌿

✿ Spoštujem živali in rastline. ✿

🐛 Iščem izzive pri delu in napredujem v razvoju. 🐛

* Pomagam prijateljem, ko potrebujejo mojo pomoč. *

👁️ Vrata zapiram tiho in počasi. 👁️

🏠 Sem samostojen, kolikor to zmorem sam. 🏠

👂 Po pomoč stopim k vzgojitelju ter ga ne kličem od daleč, da ne motim prijateljev pri delu. 👂

☀️ Skrbim za vodo v umivalniku – za seboj jo vedno zaprem. ☀️

🍴 Spoštljiv sem do pripravljene hrane. 🍴

🎮 Odstopim gugalnico prijatelju, ki se želi gugati. 🎮

👂 Na sprehodu po mestu sem do mimoidočih vljuden. 👂

☀️ Spoštujem dogovore in pravila. ☀️

🏠 Spoštljivo ravnam z materiali. 🏠

✧ BORUT M. ✧
5,5 let

vprašanja staršev

Na poti vzgajanja naših otrok smo starši prej ali slej postavljeni v položaj, ko se moramo odzvati na vedenje otrok, ki je na prvi pogled neugodno, neprijetno, neprimerno. V resnici pa za vsako agresivno vedenje obstaja tehten razlog in za starše (in vzgojitelje) je okno v otrokovo notranjost. S pravilnim odzivanjem nanj (nikakor ne zanikanjem oziroma preprečevanjem izražanja agresivnih čustev) otroka učimo, kako taka čustva razumeti in kako jih obvladovati.

Na vprašanja staršev je odgovorila Mateja Cvet, prof. spec. in reh. ped., ki je tudi montessori pedagog za otroke, stare od tri do šest let.

Na pomembnost agresivnih čustev zelo opozarja danski družinski terapevt Jesper Juul, nekaj odgovorov na vprašanja o agresiji se skriva tudi v povzetku intervjuja z njim.

AGRESIJA

Z agresijo starši opredeljujemo hitre, impulzivne reakcije naših otrok, ko se le-ti znajdejo v stresnih situacijah. Pri tem pravzaprav pri otroku ne gre za pravo agresivnost, ki bi se je morali bati. Starši se, ko opazimo, da predšolski otrok v jezi brcne, udari ali kaj uniči, ustrašimo, da so take reakcije v otroštvu neposredno povezane z agresivnim vedenjem v odraslem obdobju. Otrokovke »jezne« reakcije so v resnici odraz njegovih močnih čustev, ki ga prevzamejo in se z njimi še ne zna soočiti na družbeno sprejemljiv način. Naša naloga je, da mu čustev ne odvezamo in jih ne zanikamo, temveč da otroka spodbujamo in usmerjamo h konstruktivnemu reševanju težav in soočanju z njimi; pri čemer moramo imeti ves čas v mislih, da imamo pred seboj majhnega otroka, ki šele stopa na pot učenja in pridobivanja teh veščin.

- Zakaj otroka, ki nekaj lepo dela, se igra, v trenutku nekaj zmoti (»piči«) in npr. ugrizne drugega otroka, ki mu ni nič hotel (lahko tudi, da sta bila vsak v svojem delu sobe)?

- Kakšni so vzgojni ukrepi, če se otrok nikakor ne more umiriti?

Majhen otrok svoja čustva težko ubesedi. Doživlja jih celostno in se z njimi poistoveti. To pomeni, da v trenutku, ko začuti neko frustracijo (morda ni zmožel sestaviti takega stolpa iz kock, kot si ga je zamislil), ga čustva popolnoma prevzamejo, težko razmišlja in išče konstruktivne rešitve. V tistem trenutku je to zanj največji problem na svetu. V resnici so v otrokovih očeh za nas na videz drobne ovire, s katerimi se srečuje, izredno velike. Močno čustvo ga povsem preplavi in spravi v stres. V stresni situaciji majhni otroci reagirajo na dva različna načina: gredo v boj (brcnejo, udarijo) ali gredo v beg (se skrijejo, zbežijo). Majhen otrok še nima razvite strategije, s katero bi sprostil čustveno napetost, ki se v njem nabere, ko se znajde v konfliktu s seboj ali okoljem. Odrasli gremo na sprehod v naravo, spijemo kozarec vode, gremo na jogo ali poklepetamo s prijateljem. Majhen otrok poskuša neprijeten občutek

✿ ANŽE A. ✿
5,5 let

napetosti sprostiti tako, da je fizično aktiven, ob tem se ne ozira na ovire na svoji poti (naj bo to stol, igrača, prijatelj ali bratec).

Naša naloga je, da mu pomagamo in ga učimo, kako lahko obvladuje svoja čustva. Doma lahko pripravimo kotiček za umirjanje in otroka spodbujamo, da se, kadar je zelo jezen, umakne v kotiček. Tam mu pripravimo kakšne knjige, žogice, lesene sestavljanke, ki mu lahko pomagajo pri tem procesu. Kotiček naj bo v prostoru, v katerem se skupaj zadržujemo, in naj se ga ne uporablja kot kazen, temveč bolj kot strategija in spodbuda. Otroku pomagamo čustva ubesediti: »Jezen si, ker tvoja sestra ...« Otroka spodbudimo, da ponovi za nami. Rečemo: »Reci, jezen sem, ker ...«

- Kako ravnati ob ljubosumju na mlajše sorojence (ta se kaže tako, da občasno mlajšega porine, mu grdo vzame iz rok neko igračo, ga udari po glavi)?

- Kako ravnati, če otrok v besu udari starša?

Podobno se dogaja tudi otroku, ko dobi bratca ali sestrico. V njem se poraja kup čustev, ki jih ne razume in ne zna sprostiti. Frustracija, ki jo doživlja, tako občasno (čisto običajno) izbruhne v obliki manjših nasilnih reakcij, nastrojenih proti izviru frustracije (bratcu, sestrici ali staršu). Ob tem otroka ustavimo, mu jasno, z osebno govorico, sporočimo, da ne želimo, da bratca tepe. A ne obsojamo njegovih čustev, mu jih dovolimo in mu pomagamo, da jih izrazi. Pomagamo mu tako, da z njim prebiramo knjige z zgodbami o odnosih med bratci in sestricami in se ob tem z njim pogovarjamo o čustvih glavnih junakov (ne otrokovih).

pripravila: Mateja Cvet, prof. spec. in reh. ped., montessori pedagog 3-6

JESPER JUUL: PRENEHAJTE OBSOJATI AGRESIVNOST

Priznani danski družinski terapevt Jesper Juul v knjigi Agresivnost – nov in nevaren tabu opozarja, da starši in pedagogi otrokom ne dovolimo izražati enega od temeljnih čustev – agresivnosti. Vse več otrok namreč doleti kazen, ker pokažejo jezo, frustracijo oziroma so »nasilni«, in s tem, je prepričan avtor, ogrožamo njihovo samospoštovanje in samozavest. Kajti agresija je nujna, trdi, in svoje prepričanje utemeljuje z eksistencialnimi in družbenimi vzroki za agresivna čustva, obenem pa nam pojasni, kako naj jih razumemo in obvladujemo. To je nujno ne le za zdrav razvoj otroka, temveč tudi za samopodobo v odrasli dobi. Kako naj torej razumemo agresivnost?

Jesper Juul najprej opozarja, da pri agresivnem obnašanju ne gre vedno za nasilje. Zato ne smemo kritizirati otrokovega agresivnega obnašanja na način »to se ne spodobi« ali pa »to ni prav«. Včasih otroci z agresivnim vedenjem sporočajo stisko, lahko gre samo za fazo v razvoju. Zaradi moralnih sodb otroci (in odrasli) dobijo občutek, da je z njimi nekaj narobe. To poveča frustracije in vodi do agresije, ki pa lahko postane nevarna. Deklice in ženske jo običajno usmerijo v svojo notranjost, fantje in moški pa jo najpogosteje izrazijo z nasiljem.

Zakaj je tako pomembno, da otroci dovolj svobodno izrazijo agresivna čustva?

Agresija lahko ostane v otroku in tam dela težave še v dobi odraslosti. Približno polovica otrok odraste tako, da svoje agresivnosti ne zna izraziti z besedo, ne zna je opisati. Zato pa se zelo hitro naučijo agresivna čustva obrniti proti sebi. To se najpogosteje kaže v obliki samokritike, samoobtoževanja in krivde. Tudi molka, depresije, celo poskusov samomora, motenj hranjenja, odvisnosti in samopoškodovanja, kot je na primer »rezanje« in podobno. Agresija se zgodi, ker otrok in odraslih nismo nikoli naučili, kako naj se soočijo z agresivnimi čustvi. Še vedno ne vemo, da so ta čustva nujna, tudi koristna. So del našega čustvovanja in enako pomembna, kot na primer veselje in ljubezen. Mi pa agresijo prepovedujemo in pometamo pod preprogo. A gre za zelo močne impulze, zato tako pogosto uhajajo izpod nadzora, tudi v obliki nasilja. Starši so v tem enako nemočni kot otroci. Veliko staršev se do otrok obnaša nasilno, najpogosteje takrat, ko so sami najbolj nemočni. »Klofuta ali dve« pa vedno poslabša odnos med starši in otroki, to vam iz 40-letnih terapevtskih izkušenj za odrasle lahko zagotovim.

»Otroci se rodijo s široko paleto najrazličnejših čustev, ki jih izražajo odkrito in neposredno, da bi staršem prikazali svoje potrebe in meje. Njihove čustvene reakcije imajo vedno smisel, če jih gledamo v kontekstu odnosa, vendar jih ni mogoče vedno brez težav razvozlati in razumeti.«

Iz knjige Agresivnost: nov in nevaren tabu

Kako ravnati v konkretnem primeru: pokličejo me v šolo, saj se je moj otrok stepel s sošolcem. Kaj naj storim?

Učitelji naj se pogovorijo z vpletenima. Vsakega posebej je treba vprašati: »Zakaj sta se stepela?« Pozorno prisluhnite odgovorom. Posvetite jima dovolj časa in pozornosti. Medtem ne izražajte mnenja o razlogih, ki so privedli do pretepa. Verjetno so bili zanju zelo pomembni, tudi če se vam ne bo zdelo tako. Nato vprašajte: »Sta s pretepom rešila problem?« Če bo odgovor »da«, recite »to me veseli«,

vendar tudi odločno povejte, da vam ni všeč, da sta to dosegla s pretepom. S takšnim odgovorom boste dosegli dve pomembni stvari: najprej boste zelo verjetno preprečili še kakšen pretep v prihodnosti, še pomembneje pa je, da bo otrok v vas prepoznal osebo, ki ji lahko zaupa, ko se bo znašel v novem konfliktu. V takem položaju ne podajajte moralnih (ob)sodb in ne iščite grešnega kozla. Tu ste zato, da otroku pomagate do ustrežnejšega načina razreševanja konfliktov.

Kako pa svetujete staršem, katerih živci so skrhani zaradi nenehnega »ravsanja« med brati in sestrami?

Pri ruvanju med brati in sestrami posredujte šele takrat, ko se vam zdi, da bi lahko drug drugega resno poškodovala. Dovolite jim, da se znajdejo v medosebnih konfliktih in jih rešijo sami. Pustite jim dovolj prostora in svobode za »ravsanje v prostem slogu«. To je najboljša garancija za to, da bodo kasneje razvili iskreno prijateljstvo.

Kaj pa agresivno obnašanje najmlajših? Pogost pojav iz vrtca: Naš otrok grize! Nerodno nam je, ko vidimo praske ali ugrize na obrazu drugih malčkov. Kaj storiti?

Vzgojiteljica naj pojasni staršem, da otroci pri določeni starosti z grizenjem izražajo svoja čustva, včasih frustracije, drugič naklonjenost. Če to počnejo zelo pogosto in potem, ko so dopolnili dve in pol ali tri leta, je verjetno nekaj narobe in jih zato nima smisla kaznovati. Vzgojitelji ali starši bodo takemu otroku zelo pomagali, če ga bodo ljubeče prijeli za roke, prijazno pogledali v oči in mu dejali: »Vem, da nisi zadovoljen, da si jezen ali žalosten, želim si, da bi ti lahko pomagal. Prosim, ne grizi drugih otrok, to jih boli.«

Očitno je agresivnost eno od čustev, ki jih najslabše poznamo. Njenih dobrih plati se skoraj ne zavedamo. Vi ločite »dobro« in »slabo« agresivnost ali »konstruktivno« in »destruktivno« agresijo.

Konstruktivna agresija nam pomaga pri športnih dosežkih, kaže se v želji po zmagi na nogometnem igrišču, pri šahu, v energiji, ki jo vložimo v izobrazbo ipd. Le z dovolj konstruktivne agresije v življenju odigramo aktivno vlogo in ne vlogo žrtve! Agresija je zelo pomembno gorivo teh pozitivnih in aktivnih vlog. Potrebujemo jo, če želimo osvojiti partnerja, doseči zastavljene cilje, pomaga pa nam tudi pri branjenju osebnih meja, kar je zelo pomembno.

»Tabuiziranje agresije je nekatere – maloštevilne – starše pripravilo do tega, da vidijo svojo odgovornost v tem, da otroke obvarujejo pred vsako frustracijo, vsako bolečino, vsako žalostjo in predvsem pred neprijetnimi izkušnjami /.../. Ti starši so na zelo posebnem egotripu: otrokom odrekajo pravico, da bi se naučili osnovnih življenjskih spretnosti.«

Iz knjige: Agresivnost: nov in nevaren tabu

Pišete, da je empatija najboljšo zdravilo ob pretirani agresivnosti. A zdi se, da je včasih ne premoremo dovolj. Zakaj je tako?

Naša kultura nam dopušča zelo malo različnih odzivov: lastne otroke nam je dovoljeno samo pohvaliti ali pa kritizirati. Kot da ni vmesnih poti. Empatijo se pogosto razume zgolj kot »popustljivost« in razvajanje. Zato včasih ne upamo ravnati preveč empatično, da s tem ne bi bila omajana naša avtoriteta.

Ideal sodobne družbe je predvsem mirno in spokojno življenje, prava ljubezen, »neskaljena sreča«. S čim manj ali sploh nič agresije, nasilja, konfliktov. Tudi otrokom želimo samo sreče in zadovoljstva, čim manj skrbi, obveznosti, stresa. Je ta želja po »neskaljeni sreči« v resnici past, ki jo starši nastavljam o otrokom?

Da, mislim, da je res tako. Verjamem, da je prizadevanje za srečo in popolnost velikanska napaka. Namen življenja je verjetno v tem, da smo večino časa pretežno zadovoljni. Brez presežkov. Živimo in delamo to, kar imamo radi, ljubimo tiste, ki nas spoštujejo, dosežemo nekaj ciljev, ki smo si jih zastavili. Čisto srečo občutimo zelo redko – nenadoma in samo za nekaj trenutkov. To je vse.

Tudi zato je otrokom težko. Spopadajo se s stresom in številnimi obveznostmi. Mnogi so preobremenjeni, brezvoljni. Bi jim lahko pomagali tako, da bi jim pustili več svobode pri izražanju agresivnih čustev? Če vas prav razumem, bi otroci lahko s pravo mero agresije premagali stres in skrbi?

To je zelo dobra ideja. Že desetletja skušamo to spodbujati pri individualni psihoterapiji tistih odraslih, ki niso smeli svobodno izražati cele palete čustev, ker so bili vzgojeni v preveč prijazne in vljudne ljudi. Tudi današnje otroke vzgajamo tako. Najbolj zadovoljni smo, če so tihi, vodljivi, prijazni in vljudni. Hkrati pa postajajo vse bolj depresivni, agresivni in anksiozni.

Menite tudi, da je treba prisluhniti vsakemu agresivnemu vedenju, tako otrok kot odraslih?

Da, vsako agresivno obnašanje, ne glede na starost, je treba razumeti kot povabilo, prošnjo, da bi bili za nekoga dovolj vredni, da bi si vzel čas in nam prisluhnil. Sprejmite to povabilo. Zato ne potrebujete posebne izobrazbe, samo dovolj posluha za zgodbo, ki se skriva za takšnim obnašanjem.

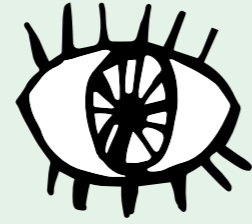
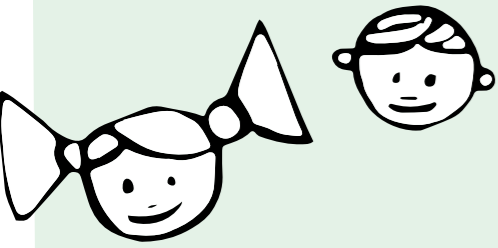
povzela: Urška Hrast

»In če moji starši hočejo, da sem vedno srečen, kako naj ugotovim, da so moja druga čustva prav tako dobra in vredna? In če moji starši moja čustva sprejemajo le tedaj, ko sem malce nesrečen, malce žalosten in malce frustriran, kaj naj naredim z vsem ostankom, ki v mojem telesu dela in rogovili?«

Iz knjige Agresivnost: nov in nevaren tabu

Vir:
Pogled (revija za starše, priloga Cicibanu in Cicidoju), marec 2017

delo naših rok

☆ EVA D. ☆
5 let

🐱 MARK S. 🐱
15 mesecev

👑 LENART H. 👑
30 mesecev

✿ LISBETH MARIA ✿
5,5 let

👑 AJDA P. 👑
34 mesecev

☆ ANITA G. ☆
3,5 let

iz straških ust

Irenej potoži, da je zaspan. Vzgojiteljica ga vpraša: »Ali si zgodaj vstal?« Irenej: »Ja, ko sem bil še doma.«

Martina reče: »No, pa pojdemo na izlet na Rožnik!« Tobija vpraša: »Kam, na krožnik?«

Pri kosilu smo imeli za sladico ananasov kompot. Ava prinese na mizo skodelico s kompotom in Lenart jo vpraša: »A je to nananas?«

Za 15 let vrtca smo na okna napisali imena vseh otrok, ki so hodili v Angelin vrtec. Filip razlaga otrokom: »To so vsi otroci, ki so pred 50 leti hodili v Angelin vrtec.«

Pri kosilu se Lenart in Timotej pogovarjata. Timotej reče: »Mami.« Lenart pa: »Moja mami je v službi.« Timotej: »Oči.« Lenart: »Tudi moj tati je v službi.« Timotej pokaže na okno (prostor izven vrtca) in reče: »Tam.« (Kakor da bi želel reči: »Moj oči je odšel v službo.«) Lenart pa: »Ne tam ni oči, tam je ležalnik.«

V zimskem času gremo z otroki za kratek čas na igrišče. Kmalu zatem Lenart pokaže vzgojiteljici Tini svoje dlani in reče: »Tina, mrzli me.«

Med kosilom, ko jemo ribe, reče Manca: »Ati bo danes kupil takooo velik brancin.« Jan: »A bencin? Za tankat?« Manca: »A sankat misliš?« Jan: »Neee, tankat.« Manca: »Neee, za jest!«

Filip Gabrielu: »Če bi bil ti uršulinka, bi bil doma v eni minuti!« Gabriel: »To pa ne.« Eva K.: »Lahko si pa duhovnik.«

Metod, po počitku: »Jakob, pojdi lulat.« Anže: »Lahko grem jaz lulat namesto njega, mene že tiščil!«

V garderobi si Lenart oblači hlače in prosi za pomoč vzgojiteljico Tino. Ta mu odvrne: »Še malo se potrudi, Lenart.« Čez nekaj časa Lenart odgovori: »Sem se že potrudil.«

V popoldanskem času Nina sestavlja kocke skupaj z angleško govorečo vzgojiteljico Teo. S Teo pomenujeta Ninin izdelek castle (grad) in Nina reče: »Bom Tini pokazala castle.«

Julija lepi države Azije. Pri majhnih državicah ji pomaga vzgojiteljica Martina. Pomenujeta Azejbardžan, Sirijo ... Julija vpraša: »A je tuki kje tud Postojna?«

Filip vozi kolo in reče vzgojiteljici Tini: »Jaz vozim kolo.« Vzgojiteljica Tina ga spodbudno pogleda, Filip pa nazaj: »Pa saj že vidiš.«

Na prvi delavni dan v novem letu Neža pove: »Ko bo pa pomlad, bom barvala jajčka.«

Ko je Ljubljano pobelil sneg toliko, da smo se na njem tudi malo igrali, je Nina ob prihodu v sobo z veseljem naznanila: »Tudi jaz imam sneg doma.«

Anže pri učenju črke D: »D se začne z d-jem in konča z d-jem.«

Eve se pogovarja s svojo sestro: »Ne vem, zakaj kakšni ljudje iščejo Boga, ko pa je vedno z nami.«

Med vajami za predstavo vzgojiteljica Martina pohvali otroke, da lepo pripovedujejo. Svetuje jim, naj ne govorijo tako hitro, ker jih v cerkvi babice ne bodo razumele. Filip doda: »Saj nekatere babice se tud gluhe. Ampak moja ni.«

Ava pokaže na Markove kodre in reče: »Poglej, kako je postrizen.«

Benjamin v glasbeni šoli čaka, da se bo začel nastop učencev. Na ves glas reče: »Mamiii, tista velika miza tam gor je pa klavir!«

Vid z veseljem pripravlja malico. Gabriel ugotavlja: »Vid bo pa kuhar.« Vid odgovori: »Ne, jaz bom oči in bom imel Jakoba.«

Benjamin se vozi s kolesom in opazuje avtomobile. Vpraša: »Zakaj kolesa nimajo vrat?«

Otroci odhajajo k počitku. S. Cirila jim zaželi: »Lahko noč.« Anže jo opozori: »Nikoli ne reci takemu počitku lahko noč, ker sedaj ni noč.«

Zaradi zimskih razmer si z otroki sezuvamo škornje v predprostoru pred garderobo. Vzgojiteljica Tina spodbuja Lenarta: »Lenart, sezuj škornje. Vsi veliki otroci so zmogli to sami.« Lenart sedi in pravi: »Jaz sem rekel: 'Prosim, pomagaj mi.'«

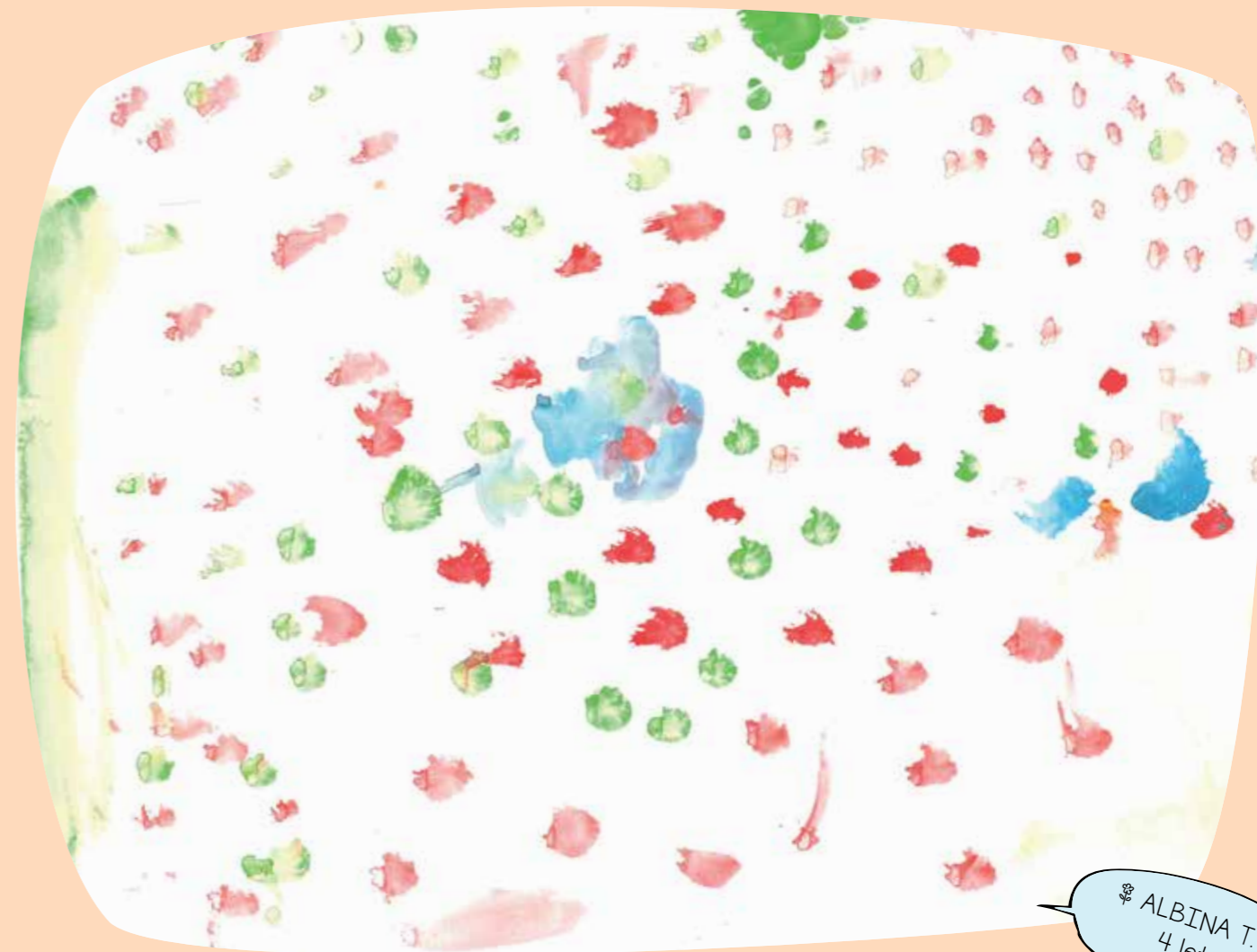
SPOMINI IN SPRETNOSTI STARIH STARŠEV

Vilko in šmarnice

V naši družini je bilo sedem otrok. Otroci, ko še nismo hodili v šolo, smo vsak dan šli z mamo in očetom na njivo in pomagali delati. Mama nam je pokazala, kako izgleda plevel in vsega smo pobrali, tudi najmanjšega. Kako majhni smo bili, ko smo sadili krompir, pove način, kako smo sadili: oče je s saponom naredil brazdo, mi pa smo vanjo dajali krompir – položili smo en krompir in šli naprej, eno nogico za drugo – po dolžini dveh stopalc smo v brazdo postavili naslednji krompir. Poznali smo vse rastlinice, že ko so bile čisto majhne. Vedno smo tudi pasli sosedovo živino. Otroci, ki so že hodili v šolo, so imeli vsak svojo zadolžitev tudi že pred začetkom pouka. Zato je razumljivo, kar se je nekoč pripetilo mojemu bratu Vilku, ko je bil star sedem ali mogoče osem let. V mesecu maju smo vsako leto hodili k šmarnicam. Nekega dne smo po koncu šli vsi domov in takoj spat. Bilo nas je veliko, zato je bil vsak od nas zelo samostojen in mama ni posebej preverjala ali je z vsakim vse v redu. Tako se je zgodilo, da je Vilko med šmarnicami zaspal in spal naprej tudi, ko smo drugi odhajali. Otroci so ga pustili spati, Vilko pa je v cerkveni klopi spal, dokler se ni zbudil sredi noči. Mežnarico, ki je bila tam blizu doma, je zbudilo močno zvonjenje: k sreči je cerkev v Hruševici na Krasu imela zvonove in vrvi na notranji strani in je Vilko lahko, potem ko ga je mežnarica rešila, ostanek noči prespal doma. Šele zjutraj je doma povedal, kaj se mu je pripetilo. Vstati je pa vseeno moral zgodaj, kot vsi ostali.

Marija Filipčič (prababica Benjamina Redžića)

 EVELIN C.
3,5 let

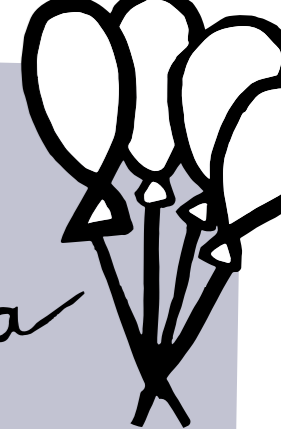

 ALBINA T.
4 leta

 ANDREJ JULIJ A.
3,5 let

spomini prvih otrok vrtca

JON Z.
5,5 let

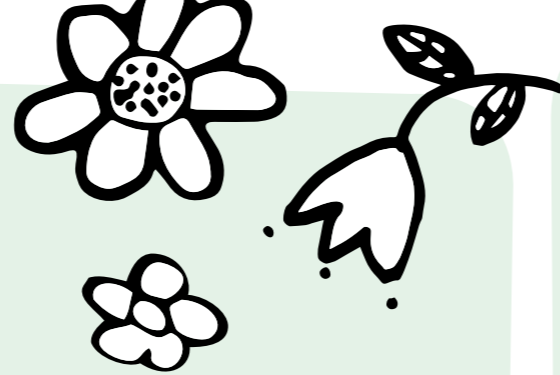
V Angelin vrtec sem hodil od leta 2003 do leta 2007 in bil rumenček. Spomnim se vzgojiteljic, in sicer Joži, Neže in s. Maje. Z Lenartom, Lovrom in Matijem smo bili ekipa. Igrali smo se nindža želve in v peskovniku je bila vedno akcija. Vem, da smo imeli tri lopatke (rumeno, rdečo in modro). Te so bile najboljše. Da smo si jih priborili, smo jih zakopavali v mivko. Če so drugi prišli pred nami k mivki, jih niso našli. ☺ Najboljše pa je bilo, kadar smo šli na grad ali v Tivoli!!! Spomnim se, da sem vedno rad pripravljaval malico. Ko je bil jogurt, je bilo moderno, da smo si iz belih pokrovčkov naredili bele prstane. Imeli smo dobra kosila in enkrat sem šel 6-krat po lazanjo. ☺ Od materialov se najbolj spomnim, da sem vsak dan pisal zvitek in prišel do 1000, naprej pa ni bilo listkov. Ko sem ga odnesel domov, mi je mami pripravila listke in sem nadaljeval do 1739. Še vedno ga hranim. Na vrtec imam lepe spomine. Večkrat grem mimo vrtca in opazujem igrišče, ki se mi je takrat zdelo ogromno pa sedaj sploh ni. ☺ No, imam tudi en grenak spomin ... Spomnim se, kako težko mi je bilo, ko je sestra Katja v zeleni sobi jokala in sem jo slišal pa nisem smel k njej, da bi jo potolažil. V vrtcu mi je bilo lepo, veliko sem se naučil in imel veliko prijateljev. Z nekaterimi se kot animator srečujem na duhovnih vajah. Sedaj zaključujem prvi letnik Gimnazije Šiška. Poleg tega igram kitaro, ministriram, pritrkavam in sem skavt. V prostem času pa rad kolesarim. Ko bom imel svojo družino, bom otroke vpisal v Angelin vrtec, če bodo sprejeti. ☺ ☺ ☺

Jošt Jerina

EMILIJA Z.
4 let

Čestitke

☞ družini HRAST ob rojstvu tretjerojenca VIDA ☞

✿ družini KOVAČIČ ob rojstvu drugorojenke ROŽE ELE ✿

☼ družini EMERŠIČ ob rojstvu drugorojenca TOBIJA ☼

♥ družini NIDORFER ob rojstvu tretjerojenke MIRJAM ♥

☼ družini MAČEK ob rojstvu šestorojenca IZTOKA ☼

☞ družini ŠUBELJ ČATOVIČ ob rojstvu drugorojenke SARAH ☞

✿ družini CVITKOVIČ PISK ob rojstvu prvorojenca EMANUELA ✿

☆ Tanji Gabršček ob poroki ☆

ZAHVALE

☉ za zbrana sredstva ob prodaji velikonočnih voščilnic, ki jih bo s. Nina podarila sirotišnici v Gvajani ☉

☉ za vaše donacije, s katerimi bomo kupili nove materiale (stekleno tablo) ☉

☉ za neskončni tabli, ki razveseljujeta otroke na jaslični terasi ☉

☉ za otroška oblačila, ki so se jih razveselili v Zavodu živim ☉

☉ za blazinice (razvojni pripomoček), ki smo jih prejeli od družine otroka, ki odhaja v šolo ☉

☉ družini, ki je namesto otroške zabave za rojstni dan darovala sredstva v sklad Izak ☉

☉ družini iz Italije, ki je denar, ki ga bi namenili za zabavo ob krstu, namenila v sklad Izak ☉

☉ otrokom, ki so nam darovali ribice za akvarij vrtca ☉

☉ Nini Kavčič Lulik za dolgoletno sodelovanje v uredniškem odboru Hiše otrok ☉

ali ste vedeli

☆ da nas že nekaj let zapored obiskujejo dijaki (Srednja šola Izola – Predšolska vzgoja) in študentje (Filozofska in Pedagoška fakulteta) s svojimi mentorji

☞ da vzgojitelji babice in dedke, ko pridejo na druženje s svojimi vnuki v vrtec, presenetijo z domačimi piškotki in kavico

☼ da nas je v tem šolskem letu obiskovala gospa Mateja Cvet, ki deluje kot specialna pedagoginja in svetovalna delavka na Montessori osnovni šoli. S svojim znanjem in nasveti je pomagala vzgojiteljem pri njihovem delu.

☉ da otrok, ki ima rojstni dan, obdaruje celotno skupino (prinese material za sobo)

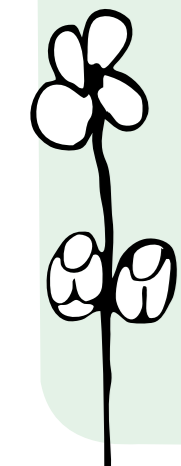
☆ da je gospa Francka kot računovodja za vrtec delala zelo veliko let (približno 11 let)

☉ da so mozaik, ki se nahaja ob vhodu v vrtec, delali tudi otroci

☞ da je zastavo vrtca ob njegovi 10-letnici oblikovala gospa Tinka Beltram, mama Brina in Mile, ki sta obiskovala naš vrtec

✿ JULIJA A. ✿
5,5 let

s. Carolina

